



ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 726

Ἔτος ΛΑ'.

1 Μαΐου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ὁρθόδοξος συνέπεια

Παύλου Μοναχού

Εἰς προηγούμενον κείμενον, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τοὺς «εὐλαβεῖς» τῶν φραγκομηρολογιτῶν καὶ τοὺς ὁσοὶ «πολεμοῦν καὶ ἀγωνίζονται» κατὰ τοῦ ἐβραϊστικῆς τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, προετρέπομεν νὰ ἔχουν «πρὸ παντός συνέπειαν» μὲ ἐκεῖνα ποὺ λέγουν ὅτι φρονοῦν καὶ ἀγωνίζονται. Ὅχι ἀπὸ τὴν μὴ νὰ λέγουν ὅτι εἶναι ἀντιοικουμενισταί, ἀποκηρύσσουν καὶ ἀναθεματίζουν τὸν ἄθεον Οἰκουμενισμόν, ἔχουν τοὺς Οἰκουμενιστάς ὡς αἵρετικούς καὶ παναιρετικούς καὶ βλασφήμους καὶ ἀντιχρίστους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ εὐρίσκωνται εἰς πλήρη πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς τοιούτους καὶ ἀκολουθοῦν πλήρως τὸν ἀντορθόδοξον φραγκομηρολογισμὸν, ὅστις εἶναι οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῇ πράξει. Ὅχι νὰ λέγουν καὶ νὰ μὴ πράττουν. «Τοῖς μὲν λόγοις ὁμολογοῦσι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται».

Πολλῶ μάλλον ἢ συνέπεια δεόν νὰ χαρακτηρίζῃ τοὺς εὐσεβεῖς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς («παλαιομηρολογίτας», ὅπως τοὺς ὠνόμασαν οἱ ζηλώσαντες τὴν Κοπρωνιμικὴν διάθεσιν), διότι, κατὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην, δὲν δύνανται νὰ εἶναι «κατὰ τὸ ἡμι-

συ ὀρθόδοξοι», οὔτε «κόθοργοι» (δηλ. παποῦτσες ποὺ νὰ ταιριάζουν καὶ εἰς τὰ δύο πόδια), κατὰ τὸν ἅγιον Μάρκον Εὐγενικόν. Ὡς λέγει ὁ Προφήτης Ἠλίας «Ἐἴ ἐστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· εἰ δὲ Βά-αλ, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· ἕως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις;» (Γ' Βασ. ιη' 21). Ἐάν ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ἡ ἐμπρακτος ἔκφασίς του ὁ φραγκομηρολογισμὸς εἶναι θεάρεστος καὶ κατὰ πάντα ἐν τάξει, ἅς ἀκολουθήσωσι κατὰ πάντα ὀπίσω αὐτοῦ καὶ ἵνα τί διαχωρίζωσιν οἱ εὐσεβεῖς τὰς εὐθύνas τῶν ἀπὸ τοὺς ἱερωμένων καὶ μὴ φραγκομηρολογίτας; Δὲν εἶναι δικαίωμα τοῦ καθ' ἑνὸς ν' ἀνακηρύσσεται αὐτὸς «ἡ Ἐκκλησία» καὶ νὰ τὴν ὑποκαθιστᾷ, γινόμενος «νέος νομοθέτης καὶ νέος εὐαγγελιστὴς καὶ νέος ἀπόστολος», κατὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην καὶ ἐξάγων «κρίσεις καὶ ἀποφάσεις» μὲ τοὺς ἰδικούς του συλλογισμούς ἢ κάτι... ἄλλα συμφέροντα· ὥσαν καὶ κάτι νεαροὺς καὶ φαντασμένους τοῦ καιροῦ τούτου, οἵτινες περιέβαλον ἑαυτοὺς καὶ μέ... κύρος Οἰκουμηνικῆς Συνόδου! Ἐάν οἱ φραγκομηρολογίται δὲν εἶναι καινοτόμοι καὶ παραβάται, ἐάν δὲν εἶναι «διανοικταί

νέων ὁδῶν» αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἐὰν οὐδὲν προσθέτουν, οὐδὲν ἀφαιροῦν εἰς ὅσα καὶ ἀπὸ ὅσα παρελάβομεν, ἐὰν δὲν εἶναι οἱ κατὰ πρᾶξιν Οἰκουμενισταί, τότε δὲν ὀφείλουν οἱ εὐσεβεῖς νὰ τοὺς ἀποχωρίζουν. Ἐὰν ὅμως, ὄντας τοιούτους, τοὺς ἀποχωρίζουν, ἀκολούθως δὲ δὲν τηροῦν τὴν συνέπειαν τῆς τοιαύτης τῶν πίστεως, γίνονται οὗτοι παραβάται.

Ἐὰν, ὡς θρυλεῖται, Ὁρθόδοξοι «παλαιοσημερολογίται» τελοῦν ἢ δίδουν Μυστήρια εἰς φραγκοσημερολογίτας, τότε «δὲν τοὺς χωρίζει τίποτε» ἀπὸ αὐτοὺς· δεδομένου ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν Μυστηρίων εἶναι σημεῖον καὶ ἀποτέλεσμα τῆς πλήρους ὁμοφροσύνης καὶ τελευταῖον ἐπακολούθημα καὶ θράβευσις τῶν πιστευομένων. Ἐὰν τοὺς θεωροῦν καθ' ὅλα «ἐν τάξει» — καὶ συνεπῶς τοὺς παρέχουν τὰ Μυστήρια — τότε παρανόμως χωρίζονται ἀπὸ αὐτοὺς. Τότε δὲν εἶναι καμιά γενναϊότης τὸ νὰ λέγουν ὅτι δὲν μνημονεύουν τὸν φραγκοσημερολογίτην ἐπίσκοπον, ἀλλὰ παρανομία. Ἐὰν τὸν τελευταῖον καὶ μικρότερον τῶν φραγκοσημερολογιτῶν δέχονται εἰς ἐπικοινωνίαν πνευματικὴν, τοῦ παρέχουν καὶ τελοῦν Μυστήρια καὶ συμφάλλουν μετ' αὐτοῦ, τότε δικαίως χαρακτηρίζονται «σχισματικοί» ὅταν δὲν μνημονεύουν τὸν ἐπίσκοπον αὐτοῦ τοῦ φραγκοσημερολογίτου· δὲν δύνανται νὰ προσδέχωνται τὸν ἔσχατον καὶ ν' ἄθετοῦν τὸν ἀρχηγόν του. Δὲν στέκει στὸ θέλημα τοῦ καθ' ἑνὸς ἂν θὰ μνημονεύῃ ἢ ὄχι τὸν ἐπίσκοπον, ἐφ' ὅσον εἶναι Ὁρθόδοξος. Ἄν εἶναι Ὁρθόδοξος, ὑποχρεοῦται νὰ τὸν μνημονεύῃ καὶ τοῦτο εἶναι σημεῖον τῆς ὁμοφροσύνης ἐν τῇ πίστει. Ἄν δὲν τὸν μνημονεύῃ, διότι δὲν εἶναι κατὰ πάντα ὁρθόδοξος, τότε δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρέχῃ καὶ τελῇ Μυστήρια καὶ συμφάλλῃ μετ' αὐτοῦ, ὅστις εὐρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ ὁμοφροσύνην μετ' ἐπίσκοπον, τὸν ὁποῖον οὗτος δὲν μνημονεύει. Ἐὰν τὸν φραγκοσημερολογίτην ἐπίσκοπον δὲν μνημονεύῃ, ὡς μὴ κατὰ πάντα ὁρθόδοξον, πῶς παρέχει εἰς τὸν ὁπαδόν καὶ ὁμόφρονα ἐκείνου τὰ Μυστήρια, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους δίδονται καὶ τελοῦνται;

Ἡ Ὁρθοδοξία τοιαῦτα ἡμίμετρα καὶ «Ὁρθόδοξους κατὰ τὸ ἥμισυ» δὲν γνωρίζει. Ὅ,τι διατάσσει ὁ νόμος τῆς Ἐκκλησίας αὐτὸ θὰ γίνεταί. Δὲν στέκει στίς «ἀποφάσεις» κάθε ἐνὸς ἱερωμένου νὰ κάμνῃ ἰδικές του «διακρίσεις» καὶ «οἰκονομίες». Ἐὰν τοὺς φραγκοσημερολογίτας, τοὺς μὴ φυλάξαντας τὴν παρακαταθήκην καὶ γραμμὴν τῶν Πατέρων τῶν, ἀλλὰ εὐθυγραμμισθέντας μετ' αὐτοὺς ἀρνησιχρίστους οἰκουμενιστάς καὶ τοὺς ἀντιχρίστους φράγκους, ἀποχωρίζουν τῆς ἐαυτῶν πνευματικῆς κοινωνίας, δὲν δύνανται, στρεφόμενοι, νὰ εὐρίσκωνται πάλιν μετ' αὐτοὺς εἰς πνευματικὴν κοινωνίαν. Ἐὰν εἰς ἐν δέχωνται καὶ παραδέχωνται αὐτοὺς ὡς ἐν τάξει — πόσω μάλλον δίδοντες εἰς αὐτοὺς Μυστήρια —, τότε πρέπει καθ' ὅλα νὰ τοὺς παραδεχθῶν! Ὅταν οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν φραγκοσημερολογιτῶν — οἰκουμενιστῶν ἐνωτικοί — λατινόφρονες υπέβαλλαν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ δεχθῶν «μόνον» τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα «ὡς ὄνομα φιλόν», οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπήντησαν, ὅτι ὁποῖος δεχθῇ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πάπα, πρέπει νὰ δεχθῇ καὶ ὅλα τὰ τοῦ παπισμοῦ μέχρι καὶ τῶν ἀξίμων

καὶ τῆς ξυρίσεως τῶν γενεῶν κλπ. Οὕτως ἔγραφον οἱ Ἀγιορεῖται εἰς τὴν σπουδαίαν καὶ δογματικωτάτην ἐπιστολὴν τῶν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μιχαήλ Παλαιολόγον, οὕτως ἔλεγεν ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς.

Ὅταν ἡ Ἐκκλησία θὰ περιβληθῇ πάλιν τὴν πρώτην δόξαν τῆς, τὴν ὁποῖαν ἐξεγύμνωσαν καὶ ἐξεπούλησαν εἰς τοὺς ἐχθρούς τῆς οἰκουμενιστοῦ καὶ θ' ἀναλάβῃ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος καὶ θὰ ἐκκαθαρίσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σαπρίαν, ἥτις παρείσχηθῇ ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐντεῦθεν — ὅτε οἱ ἀπατεῶνες τῆς Δύσεως περιέπλεξαν εἰς τὰ δίκτυα τῶν τῆν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ «ὁρθόδοξοι» ἔγιναν ὄργανα καὶ προαγωγοὶ τῆς ἀντιχρίστου «οἰκουμενιστικῆς κινήσεως», ἥτις σκοπὸν σατανικὸν καὶ φρενοληπτικὸν ἔχει τὸν παραμερισμὸν τοῦ Χριστοῦ — τότε ὁ φραγκοσημερολογισμὸς μαζί μετὰ τὰλλα σατανεφευρήματα θὰ λογισθῇ ἄρνησις Χριστοῦ καὶ προδοσία τῆς Ὁρθοδοξίας. Διὸ ἄς τακτοποιήσουν τὴν θέσιν τῶν ὅσοι εἶναι κατελιγμένοι ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι κληρικοί, οἵτινες τοὺς ὑπηρετοῦν ὡς νὰ μὴ συμβαίῃ τίποτε καὶ δὲν τηροῦν τὴν ὁρθόδοξον συνέπειαν. Καὶ μάλιστα, ἂν γίνεταί καὶ αὐτὸ αἰτία, ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἡνωμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι «παλαιοσημερολογίται», οἱ ἀντίθετοι τῶν φραγκοσημερολογιτῶν — οἰκουμενιστῶν, πολὺν λόγον θὰ δώσουν εἰς τὸν Θεὸν ὅσοι γίνονται αἰτίοι, ἐνεργοῦντες μάλιστα ἰδίᾳ εὐθύνῃ καὶ «κρίσει». Βεβαίως δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν συμβαίνουν διαφοραὶ εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ ποιήσῃ ἔλεος μετὰ τῆς Ἐκκλησίας Του. Δεδομένου ὅμως, ὅτι, ὡς οἱ πάντες γνωρίζουν καὶ θέλουν καὶ ἐκ τούτου στενάξουν καὶ ἀνησυχοῦν, οὐδέποτε ἄλλοτε αἱ δυνάμεις τοῦ ἄδου, ἐξεχύθησαν οὕτω καὶ ἐμάνησαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότητος καὶ ὁμαφυχία πάντων τῶν Ὁρθοδόξων, πρὸς ἀντιμετώπισιν καὶ ἀποσώθησιν, σὺν Θεῷ, μεγαλυτέρων κακῶν, εἶναι ἀπαραίτητος. Καὶ μία φυχή ἂν ὠφεληθῇ καὶ σωθῇ κέρδος εἶναι, τῆς ὁποίας ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἀντάξιος.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς μερικοὺς μοροφантаσμένους, ποὺ ἀνέλαβαν — τίνων ὄργανα γενόμενοι, ἀπὸ ποίους πληρωμένοι, ποῖα πάθη τῶν ἐξυπηρετοῦντες; — τὸν... θεάρεστον (λέγε θεήλατον) «ζῆλον» νὰ δώσουν «τὰ δίκαια» εἰς τὸν φραγκοσημερολογισμὸν καὶ τοῦ παραδώσουν τὰ «καλύτερα» ὅπλα γινόμενοι ἄθλιοι προδόται, ἄς μὴ κόπτονται τὰς γεφύρας ὀπισθέν των, ἄς ταπεινωθῶν διὰ τὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός, διὰ τὰ μὴ ἔχουν τὸ ἀνάθεμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς παύσουν τὰ «ἐπιχειρήματα» καὶ δολιότητα τῶν ἀπατεῶνων, ἢ νὰ γίνουν «τίμιοι» ἀντίπαλοι, νὰ παύσουν νὰ ἐπαγγέλλονται τοὺς «παλαιοσημερολογίτας». — Κατὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην, συνεχῶς γράφοντα οὕτως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του, ὄχι μόνον οἱ υπογράφαντες καὶ οἱ προσχωρήσαντες εἰς τὴν εἰκονομαχίαν, κατὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἀδυσώπητος, ἀλλὰ καὶ οἱ καθ' αἰὸν ὅποτε τρόπον ὅν-τες σχέσιν μετ' αὐτοὺς εἶναι ὑπὸ κατηγορίαν καὶ ποιήν, ὡς καὶ υποβάλλει εἰς ἐπιτίμια, ἀναλόγως ἐκάστη περιπτώσει, ἀκόμη καὶ ἂν συνέφαγον ἢ παρομοίαν σχέ-

Περὶ τῆς ἀληθοῦς μακαριότητος

Τῆς μακαριότητος ἡ ἰδέα πολλάκις καὶ εἰς πολλοὺς εὐρίσκεται λανθασμένη· διότι μακαριότητα ὑπολαμβάνουσι τὴν τῶν σωματικῶν ἡδονῶν ἀπόλαυσιν, ἢ τὴν τῶν προσκαίρων ἀγαθῶν κτήσιν, ἢ τὸν ἀμέριμνον καὶ ἡσυχον βίον· καὶ συντελοῦσι μὲν ὧτως καὶ ταῦτα εἰς τὴν τοῦ ἀνθρώπου εὐδαιμονίαν· οὐκ εἰσὶ δ' αὐτὰ ἡ ἀληθὴς μακαριότης· διότι οὐ δύνανται μόνον καὶ καθ' ἑαυτὰ νὰ ἀναπαύσῃ καὶ ἀποδείξωσι τὸν ἄνθρωπον μακάριον· πρῶτον μὲν, διότι καὶ ἡ κτήσις αὐτῶν εἶναι ἐπιπόνητος, καὶ ἡ διατήρησις δυσχερεστάτη· εἴτα δέ, καὶ διότι εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουσιν ἀνέφικτα, ἐπειδὴ λείπει ἀπ' αὐτῶν ἡ ἀπαιτουμένη ἱκανότης, ἢ ἡ εὐκαιρία, πολλάκις δὲ καὶ τὰ δύο ὁμοῦ πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῶν. Ἡ δὲ μακαριότης πρέπει νὰ εἶναι βέβαιον καὶ μόνιμον κατὰ πάντα χρόνον καὶ κατὰ πᾶσαν τοῦ βίου περίστασιν· εἴτα δέ, καὶ ἐφικτὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον, ὅταν ἐπιμελῶς ζητῇ ταύτην. Δύναται δὲ νὰ διαιρεθῇ εἰς τὴν ἐν τῷ παρόντι βίῳ μακαριότητα, καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀποκειμένην τοῖς ἐναρέτοις. Καὶ ἡ μὲν ἐν τῷ παρόντι οὐδεμία ἄλλη ὑπάρχει, ἢ ἡ ἐκ τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως, καὶ ἐκ τῆς σταθερᾶς εἰς τὸν Θεὸν πεποιθήσεως γενομένη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐναρέτου εὐφρόσυνος γαλήνη. Οὕτως ὁ μὲν μακάριος Παῦλος ἔλεγεν· «Ἡ καύχησις ἡμῶν αὕτη ἐστὶ, τὸ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἀπλότητι καὶ εὐλικρινείᾳ Θεοῦ... ἀνεστράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ» (Κεφ. ιγ. 1)· ὁ δὲ μακάριος Πέτρος· «Οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὤτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν» (Α' Κορ. ιε. 33).

Ἡ δὲ τοιαύτη μακαριότης δύναται νὰ συνυπάρχῃ καὶ μετὰ τῆς πενίας καὶ μετὰ πάσης ἀνθρωπίνης θλίψεως καὶ στενοχωρίας, διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγεν εἰς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς· «Μακάριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι, καὶ εἰπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὁμῶν κ.λ.π.» (Ματθ. ε. 11).

Αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν, μὴ δὲν ἦτο μακαριώτατος, ὅτε διήρχετο πανταχόθεν εὐεργετῶν καὶ ἰωμενος πάντας, καίτοι μὴ ἔχων πού τὴν κεφαλὴν κλίνει; μὴ δὲν ἦτο, καὶ ὅτε, ἀπήγετο εἰς τὸν Γολγοθᾶν, καὶ ὅτε

ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμᾶμενος παρέδιδε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ; Δὲν ἦτο βέβαιον ἐκεῖ ἡ μακαριότης ὁριτῇ, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ περικεκλεισμένη, ἀλλ' οὐχ' ἦρτον ἀληθὴς μακαριότης. Ὅλως δὲ ἡ μακαριότης δὲν εἶναι κατάστασις ὁρατὴ εἰς τοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἐπαίσθητὴ εἰς τὸν ἐγκρατῆ ταύτης. Ἡ παράθεσις τοῦ σοφοῦ Σόλωνος πρὸς τὸν πλούσιον Κροῖσον παρέχει ἀπόδειξιν ἀποχωρῶσαν εἰς τὸ πρᾶγμα. Ἡ δὲ ἐν τῷ μέλλοντι ἀποκειμένη τοῖς ἐναρέτοις μακαριότης, ἣν μόνον ἐκ τῆς θείας ἀποκαλύψεως δυνάμεθα νὰ γινώσκωμεν, ὑφίσταται α) εἰς τὴν τελείαν ἀπαλλαγὴν πάντων τῶν δεινῶν, ὅσα πάσχομεν ἐνταῦθα, τὰ μὲν, ἐκ τῆς ἰδίας ἡμῶν ἀσθενείας καὶ διαφθορᾶς· τὰ δέ, ἐκ τῆς σχέσεως ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐκ τῶν ἄλλων περιστάσεων· «Οὐ πειγᾶσουσιν ἔτι, οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδὲ μὴ πέσῃ ἐπ' αὐτοὺς ὁ ἥλιος, οὐδὲ πᾶν καῦμα, καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν» (Ἀποκαλ. ζ' 16 - 17)· β) εἰς τὴν τελειοτέραν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐξομώσιν αὐτοῦ· «Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου καὶ ἐν αἰνίγματι· τότε δέ, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον» (Α' Κορ. 6' 9) «Οἶδαμεν δέ, ὅτι, ἐὰν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁφόμεθα αὐτὸν καθὼς ἐστι» (Α' Ἰωάν. γ' 2), γ) εἰς τὴν τελείαν κοινωνίαν μετὰ τῶν ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος δικαίων, καὶ εἰς τὴν ἄληκτον πάντων τούτων ἀπόλαυσιν. «Ἀ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α' Κορ. 6' 9). Καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει, ὅτι «τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάβουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν» (Ματθ. ιζ' 42).

Ἀλλὰ ταῦτα πάντα περιγράφουσιν ἀτελῶς τὴν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἀποκειμένην εἰς τοὺς ἐναρέτους μακαριότητα· διότι τελεία ταύτης ἐρμηνεία καὶ παράστασις εἶναι ἀδύνατον νὰ γένῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Κἂν λοιπὸν ἐρρέθῃ, ὅτι ἡ ἀρετὴ πρέπει νὰ ζητῇται καὶ νὰ σπουδάζηται μόνον δι' ἑαυτήν, ἥτοι διὰ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ἀξίαν, ἀλλ' οὐχ' ἦρτον δύναται νὰ συνυπάρχῃ μετ' αὐτῆς καὶ ἡ τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἐιρημένων ἀγαθῶν ἐπιθυμία· διότι ὅταν κατέχῃ τις καὶ τὰ δύο, ἡγρουν καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν τῆς ἀρετῆς παρὰ τοῦ παναγάθου Θεοῦ ἀποταμιευθεῖσαν ἀμοιβήν, εἶναι ἐντελῶς μακάριος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερῶνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

σιν εἶχον μὲ τοὺς εἰκονομάχους, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστ. Παύλου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὅτε ἀπῆτει εὐθύναι καὶ ἐπέβαλλεν ἐκάστῳ τὰς ποινάς, ὅχι μόνον τοὺς φανατικούς· εἰκονομάχους κατεδίκασεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς πάντας τοὺς ἔχοντας σχέσιν μὲ αὐτοὺς καὶ ἀθετήσαντας τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δι' ἀσεβειῶν ἐφευρεθεισῶν σὺν τῇ εἰκονομαχίᾳ ἢ συνεχιζομένης αὐτῆς. Πολλὰς ὁμοιότητας καὶ ἀναλογίας, μὲ τὰς τότε, ἂν μὴ καὶ πρὸς τὸ δεινότερον, ἔχει ἡ ἀσέβεια τοῦ οἰκουμενισμοῦ — φραγκοημερολογισμοῦ, διὸ ἄς προσέξωσιν εἰς ἑαυτοὺς οἱ εὐσεβεῖς πῶς πορεύονται ἔναντι τῆς ὀρθοδόξου συνεπειᾶς.

Ἡ ἱερὰ παράδοσις

Τὸν Τιμόθεον παραπέμπει ὁ Ἀπ. Παῦλος οὐχὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς του ἢ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν προφορικῶς μεταδοθεῖσαν αὐτῷ διδασκαλίαν, ἣν ὄφειλε νὰ παραδώσῃ αὐτὸς πάλιν «πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι» (Β' Τιμόθεον 2,2). Πάντοτε παρήγγειλλε τοῖς πιστοῖς. «Καθὼς παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε» (Α' Κορινθ. 11,2). Εἰς τὰς παραδόσεις δὲ ταύτας, τὰς διὰ ζώσης φωνῆς διδασκείσας ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, προσέφευγον πάντοτε οἱ μαθηταὶ καὶ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, ὥς καὶ οἱ μετὰ ταῦτα Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ ὁσάκις ἠγωνίζοντο κατὰ τῶν αἵρετικῶν, ἢ διὰ νὰ ἐρμηνεύσωσι καὶ συμπληρώσωσι τὴν ἁγίαν Γραφήν, πιστεύοντες καὶ ὁμολογούντες μετὰ τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅτι «τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχοντες, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων Παραδόσεως διαδοθέντα ἡμῖν ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα, ὅπερ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν τιμὴν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν» (Περὶ Ἀγ. Πνεύματος 27,2).

Οὕτως ἐκ τῆς Ἱ. Παραδόσεως ἔχομεν τὰς διδασκαλίας περὶ τοῦ κανόνος τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τῆς θεοπνευστίας αὐτῆς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 7 Μυστηρίων, τῆς ἐκκλησίσεως τῶν ἁγίων, τῆς τιμῆς τῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων καὶ πολλῶν ἄλλων, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Μ. Βασίλειος διδάσκει: «Τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ τοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἠλπιότας κατασημαίνεσθαι, τίς ὁ γράμμασι διδάσκει, τὸ πρὸς Ἀνατολὰς τετράφθαι κατὰ τὴν προσευχὴν, ποῖον ἐδίδασκεν ἡμᾶς γράμμα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ρήματα ἐπὶ τῇ ἀναδείξει τοῦ ἄρτου τῆς εὐχαριστίας, καὶ τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας, τίς τῶν ἁγίων ἐγγράφως κατέλιπεν... εὐλογοῦμεν δὲ τὸ ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὸ ἔλαιον τῆς Χρίσεως καὶ προσέτι αὐτὸν τὸν βαπτιζόμενον, ἀπὸ ποίων ἐγγράφων, οὐκ ἀπὸ τῆς σιωπημένης καὶ μυστικῆς παραδόσεως, τί δὲ καὶ αὐτὴν τοῦ ἐλαίου τὴν χρῆσιν, τίς ὁ λόγος γεγραμμένος ἐδίδασκεν, τὸ δὲ τρεῖς βαπτίζεσθαι τὸν ἄνθρωπον πόθεν, ἄλλα δὲ ὅσα περὶ τὸ βάπτισμα ἀποτάσσεσθαι τῷ Σατανᾷ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ, ἐκ ποίας ἐστὶν Γραφῆς... Ἐπιλήψομαι ἢ ἡμέρα τὰ ἄγραφα τῆς Ἐκκλησίας μυστήρια διηγούμενον τᾶλλα, αὐτὴν δὲ τὴν ὁμολογίαν τῆς Πίστεως εἰς Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐκ ποίων γραμμάτων ἔχομεν; (Περὶ Ἀγ. Πνεύματος κεφ. 27).

Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγεται, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι μέρος μόνον τῆς μεταδοθείσης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, Θεϊαῖς Ἀποκαλύψεως, παρέδωκαν γραπτῶς διὰ τῶν διδλίων τῆς Κ.Δ., μέρος δὲ παρέδωκαν εἰς τὴν Ἐκ-

κλησίαν προφορικῶς, ἢ ὅποια οὕτως ἀπὸ Ἀποστολικῆς ἐγένετο Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις.

Ἡ Ἀγία Γραφή περιέχει κεφαλαιωδῶς τὰς θεμελιώδεις βάσεις τοῦ πολιτεύματος, τῆς διοικήσεως καὶ τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰς σχετικὰς λεπτομερείας.

Ταύτας ὥρισαν αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι, δηλώσαντες κατὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας προφορικῶς τοῖς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεῖσι, «πῶς ἔδει κυβερνᾶν καὶ οἰκονομεῖν τὰ τῆς Ἐκκλησίας». Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον, τὸν Ἐπίσκοπον Ἐφέσου, ὅτι πρέπει νὰ τηρῇ τὸ ὑπόδειγμα τῆς υγιαινούσης διδασκαλίας, τὴν ὅποیان ἤκουσε παρ' αὐτοῦ: «ὅπου τύπωσιν ἔχει τῶν υγιαινόντων λόγων, ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας» (Β' Τιμόθεον 1,13), καὶ ὅσα παρ' αὐτοῦ ἤκουσε, ταῦτα ἔδει νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς πιστοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες θὰ ἦσαν ἱκανοὶ καὶ ἄλλους νὰ διδάξουν: «καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι» (Β' Τιμόθ. 2,2).

Πληροφορούμενος δὲ, ὅτι αἱ ὑπ' αὐτοῦ συσταθεῖσαι ἐκκλησιαστικαὶ κοινότητες κυβερνῶνται κατὰ τὰς παραδόσεις αὐτοῦ ἐκφράζεται λίαν ἐγκωμιαστικῶς. «Ἐπαίνω δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί», γράφει εἰς τοὺς Κορινθίους, «ὅτι πάντα μου μέμνησθε, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε» (Α' Κορινθ. 2,1). Εἰς δὲ τοὺς Θεσσαλονικεῖς συνιστᾷ ὅπως κρατῶσι καὶ ἐμμένωσι εἰς τὰς Παραδόσεις: «ἀδελφοί στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσ. 15).

Ὁ Ἀπόστολος παραγγέλλει νὰ φυλάττωσι τὰς ἀπὸ στόματος παραδόσεις, καθ' ὃν χρόνον εἶχον εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν τὴν πρώτην γραφεῖσαν ἐπιστολὴν αὐτοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν συνιστᾷ νὰ κρατῶσι τὰς παραδόσεις σταθερῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως, ὅπως καὶ τὴν Γραφήν, οὐδεμίαν τῶν πηγῶν τῆς σωτηρίου ταύτης διδασκαλίας ἐγκαταλείποντες. Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ προτροπή, τὴν ὅποیان ἀπευθύνει ὁ Θ. Ἀπόστολος πρὸς τὸν λίαν ἀγαπητὸν του μαθητὴν Τιμόθεον: «ὅπου τύπωσιν ἔχε υγιαινόντων λόγων, ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας, ἐν πίστει, ἐν ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Β' Τιμόθ. 1,13).

Εἰς δὲ τοὺς Θεσσαλονικεῖς παραγγέλλει τὰ εξῆς: «Παραγγέλλομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν, ἣν παρέλαβον παρ' ἡμῶν» (Β' Θεσ. 3,6).

Σύντομος ἑρμηνεία τῆς εὐαγγελισιαστικῆς ἀουλουδίας

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀκολουθία κατὰ τὸ «ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε κλπ» ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὸ μεσονυχτικόν, τὸν ὄρθρον, τὴν πρώτην ὥραν, τὴν τριθέκτην, τὴν ἐννάτην, τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὸ ἀποδείπνον.

ΤΟ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΝ σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης μετάθεσιν εἰς τὴν ἐλευθέραν καὶ φωτεινὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν· προσέτι καὶ τὴν μέλλουσαν ἐκείνην ἀποκατάστασιν καθ' ἣν ὁ νυμφίος θέλει ἔλθει, καὶ συναγάγει παρ' αὐτῷ τὰς φρονίμους παρθένους εἰς ἀκηράτους παστὰδας· ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι σημαίνει καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων.

Ο ΟΡΘΡΟΣ δηλοῖ τὴν εὐχαριστίαν ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν διάλυσιν τοῦ σκότους καὶ τὴν προσέγγισιν εἰς τὸ φῶς· ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀγῆν ἐν ἣ ὁ Χριστὸς περιεπαίχθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

Η ΠΡΩΤΗ ΩΡΑ, τὴν αἰνεσιν, ἥτις ἀποδίδεται εἰς τὸν Θεὸν μετὰ δοξολογίας εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας· προσέτι καὶ τὴν πρώτην τῆς ἡμέρας ὥραν, καθ' ἣν παρεδόθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Πιλάτον, ἥτοι εἰς τὰ ἔθνη.

Η ΤΡΙΘΕΚΤΗ σημαίνει τὴν εἰς θάνατον ἀπόφασιν, διότι τὴν τρίτην ὥραν κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ τὴν ἔκτην ἐσταυρώθη· κατὰ δὲ τὴν ἐννάτην ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ εἰκονίζει τὴν ὥραν καθ' ἣν τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ· ἔτι δὲ καὶ τὴν δοξολογίαν ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς συγχωρήσῃ εἴ τι ἡμάρτομεν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΤΟ ΔΕ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ δηλοῖ τὴν ὥραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ἱκετεύομεν, ἵνα διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ διέλθωμεν τὴν νύκτα εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, καὶ διεγερθῶμεν πάλιν εἰς δοξολογίαν αὐτοῦ.

ΠΡΟΟΙΜΙΑΚΟΣ λέγεται ὁ ργ'. Ψαλμός· διότι εἶναι προσῆμιον τοῦ ἑσπερινοῦ, ὕμνεϊται δὲ δι' αὐτοῦ με ἀμίμητον καὶ μέγιστον ὕψος ἡ παντοδυναμία καὶ πανσοφία τοῦ Ὑψίστου.

ΛΥΧΝΙΚΟΝ ὀνομάζεται ἡ κατὰ τὸ ἑσπέρας προσευχή, ὡς ἀναγιγνωσκόμενη ὑπὸ λύχνου ἀνημμένου, ἥ καὶ διὰ τὰς λαμπάδας, αἵτινες τότε ἀνάπτονται.

ΨΑΛΤΗΡΙΟΝ. Τοῦτο ἦτο ὄργανον μουσικόν, ἐντατὸν μὲ 12 χορδὰς ἀντιφώνους, ὄρθιον καὶ ἴσον, ὡς σημαίνει ἀλινιγματωδῶς, ὅτι πρέπει νὰ εἰμθα εὐθεῖς κατὰ τὴν γνώμην, καὶ ἴσοι. Τὸ ὄργανον τοῦτο ἐτελειο-

ποιήθη ὑπὸ τοῦ Δαβίδ, ὅστις μετέφερε καὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ· διότι αἱ πρὸ αὐτοῦ τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰ ποιμένα. Λέγεται δὲ κυρίως Ψαλτήριον τὸ ὄργανον τοῦ ψαλτηρίου, προσέτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον, ὡς τηροῦν καὶ περιέχον τοὺς ψαλμούς, τοὺς ὁποῖους ἐμμελῶς διὰ τοῦ ὁργάνου τούτου καὶ διὰ τῆς κιθάρας ἐψάλλον ὁ Δαβίδ. Τὸ ψαλτήριον εἶναι ἱερεῖον κοινόν, παρηγορία τῆς ψυχῆς, θησαυρὸς δημοσίας διδασκαλίας, τῶν πόνων τῆς ἡμέρας ἀνάπαυσις, τῶν φόβων τῆς νυκτὸς ἀποδιώξις, τῶν ἀρχαρίων στοιχείωσις, τῶν προκοπτόντων αὔξησις, καὶ τῶν τελείων κραταίωσις.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ὀνομάζονται· διότι τρέπονται πρὸς τὸν εἰρμόν καὶ φάλλονται κατὰ τὴν ὁμοιότητα ἐκείνου. Τινὲς λέγουσιν, ὅτι ὠνομάσθησαν οὕτω διότι, αὐτῶν ψαλλομένων, ὁ κανονάρχης ἐτρέπετο ἀπὸ τὸν ἕνα χορὸν εἰς τὸν ἄλλον, ὡς ἀκολουθεῖ καὶ ἡδὴ εἰς τὰς Ἐκκλησίας, τὰς μὴ ἐχούσας διπλὰ μνηναῖα κ.λ.π. Ἄλλοι θέλουσιν, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ τροπαίου, σημαίνοντος νίκην τῶν ἀγίων κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Σημαίνουνσι προσέτι καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν ἀγίων.

ΛΙΤΗ. Τὸ πάλαι μὲν ἐγίνοντο θερμότεραι δεήσεις καὶ ἱκασίαι πρὸς τὸν Θεὸν ἐν τῇ νάρθηκι, αἵτινες καὶ λιτανεῖται λέγονται (Χρυσος. ὁμιλ. εἰς τὴν β'. πρὸς Κορινθ. καὶ γ'. πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολὴν καὶ εἰς τὸν περὶ λειτουργίας λόγον)· μετὰ ταῦτα δὲ ἐπεκράτησε νὰ ψάλλωνται μόνον τὰ τροπάρια χωρὶς στίχων, καὶ διὰ τοῦτο λέγονται λιτή.

ΣΤΙΧΗΡΑ. Τὰ μετὰ στίχου τροπάρια ὠνομάσθησαν οὕτω, διότι ψάλλονται πρὸ αὐτῶν ψαλμικοὶ στίχοι.

ΣΤΙΧΗΡΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ. Τὰ ὑπὸ Ἀνατολίου, πατριάρχου Κων) πόλεως, μελοποιηθέντα τροπάρια ἐν τῇ ὀκτωήχῃ.

ΦΩΣ ΙΣΑΡΟΝ. Ὄνομάζετο πρότερον τοῦτο μέχρι τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, Ἀγίου Σωφρονίου, τριαδικὸς ὕμνος. Τὸ δὲ 633 ἔτος συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἀγίου τούτου καὶ ὠνομάσθη ἀρμοδίως «ἐπιλύχνιος εὐχαριστία» διότι φάλλεται μετὰ τὰς λυχνικάς εὐχὰς τοῦ ἑσπερινοῦ.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ λέγεται· διότι φάλλεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἑσπερινῇ.

ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ, σημαίνει ἐν προσμίῃ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἀγγελικοῦ ὕμνου «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ» καὶ εἰκονίζει κατὰ τινας καὶ τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τῆς ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ παγκοσμίου Κρίσεως. Συνήθεια ἐπεκράτησε νὰ μὴ ἀφίνων πολλὰ φῶτα ἀνημμένα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐξαψάλμου, ὡς σημαίνοντος τὸ τρομερὸν τῆς Δευτέρας Παρουσίας, καθ' ἣν πρέπει νὰ παρίσταται εἰς τὴν ψυχὴν ἐκάστου τὸ νοσητὸν ἐκεῖνο ἀνέσπερον φῶς τοῦ ἀδε-

κάστου Κριτοῦ διὸ καὶ διατάσσει ἡ Ἐκκλησία νὰ τηρῇται ἐν τῇ κατανοητικῇ τοῦ ἐξαφάλμου ἀναγνώσει μεγίστη σιωπή.

ΚΥΡΙΕ ΕΛΕΗΣΟΝ. Τρις μὲν λέγεται εἰς τιμὴν τῆς προσκυνητῆς Τριάδος· δωδεκάκις δὲ εἰς τύπον τῶν 12 Ἀποστόλων, καὶ τεσσαρακοντάκις εἰς τύπον τῆς τεσσαρακονθημέρου νηστείας, δι' ἧς ὁ Θεὸς ἐξιλάσκειται, καὶ ὁ ἄνθρωπος, μετὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν νηστείας ἤρξατο τοῦ κηρύγματός του, καὶ ὁ Μωϋσῆς διὰ τεσσαρακονθημέρου νηστείας ἤξιώθη νὰ λάβῃ τὸν Νόμον. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι εἶναι θυσία ἀποδεκατώσεως τῶν ἐνιαυσίων ἡμερῶν.

ΑΜΩΜΟΣ ὠνομάσθη ὁ ριγ'. φαλμός, ὁ μετὰ τὸ γ'. Κάθισμα ἀναγιγνωσκόμενος, ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις «Μακάριοι οἱ ἄνθρωποι».

ΚΑΘΙΣΜΑ ὠνομάσθη, ἐπειδὴ συνεθίζον τὸ πάλαι νὰ φάλλωσιν αὐτὸ καθήμενοι πρὸς ὀλίγην ἀνάπαυσιν.

ΠΟΛΥΕΛΕΟΣ λέγεται κυρίως ὁ ρλε'. φαλμός ἐκ τοῦ πολλοῦ ἐλέους, τὸ ὅποιον ἀναφέρεται εἰς ἕκαστον στίχον, καὶ ἐκ τοῦ φαλμοῦ τούτου ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ «Αἰνεῖται τὸ ὄνομα Κυρίου», καθὼς καὶ τὸ ἐν τῇ μέσῃ τῆς Ἐκκλησίας κρεμώμενον πολυχήριον· διότι ἀνάπτεται, τοῦ πολυελέου φαλλομένου. Λέγεται δὲ τὸ πολυχήριον τοῦτο καὶ πολυελαίος, ἐπειδὴ περιεῖχε τὸ πάλαι πολλὰς κανδήλας.

ΑΝΑΒΑΘΜΟΙ. Ὁ ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ ναὸς εἶχε δεκαπέντε ἀναβαθμούς (σκαλοπάτια) ἱσαριθμούς ταῖς δεκαπέντε ὥδαῖς τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ φαλτήρος. Εἰς ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἀναβαίνοντες οἱ φάλται, ἔλεγον ἀνά μίαν ὠδήν. Οἱ φαλμοὶ δὲ οὗτοι λέγονται ἀναβαθμοί, διότι προφητεύουσι τὴν ἀπὸ τῆς Βαβυλώνης εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀνάβασιν τῶν αἰχμαλωτισθέντων Ἰουδαίων.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ λέγονται τὰ τροπάρια τῶν ἀναβαθμῶν, φαλλόμενα ὑφ' ἑκατέρου τῶν χορῶν, διαδεχομένων ἀλλήλους· τὰ σημαίνοντα τούτων ἰδὲ ἐν κεφαλαίῳ δ'.

ΕΨΘΙΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ. Τοῦτο ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς ἱστάμενος ἐκ δεξιῶν τῆς ἁγίας Τραπέζης καὶ ὑποδηλοῖ τὸν ἄγγελον τὸν κηρύξαντα ἐπὶ τοῦ μνημείου τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκθινὰ εὐγγέλια εἶναι 11, ἅτινα πραγματεύονται καὶ ἱστοροῦσι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν τὰς Κυριακάς.

ΩΔΗ εἶναι φωνὴ μουσικὴ καὶ ἐναρμόνιος, διὰ μόνου τοῦ στόματος προφερομένη, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ οὐρανοδόχου Παύλου, διασαλπίζοντος ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῇ καὶ ἀλλαχοῦ· «Πληροῦσθε ἐν πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ὥδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες, καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὁμῶν τῷ Κυρίῳ» (ε' 15). Ὅθεν ἡ ὕμνωδία αὕτη πρέπει νὰ τελεῖται ἡσύχως ἀνευ φωνασικῶν καὶ κινήματων, ἀνευ κινήσεως δηλαδὴ τῆς κεφαλῆς, τῶν χειρῶν, τοῦ χροῦ τοῦ ποδῶν, ὥς τινες τῶν φαλτῶν ἐνίοτε χάριν τοῦ χρόνου πράττουσιν, καὶ ἀνευ ὀργάνων, τερπόντων μὲν τὸ οὖς, μὴ ἐποικοδομούντων δὲ διὰ τοῦ πνεύματος τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν, οἵτινες διὰ τῆς φωνῆς

τικῆς μελωδίας, γινομένης συνωδᾷ τοῖς κεκαγονισμένοις, καταλύονται τὴν καρδίαν καὶ ὕψουσι τὸν νοῦν αὐτῶν πρὸς τὸν Ὑψίστον.

Αἱ ΔΕ ΩΔΑΙ εἶναι ἐννέα κατὰ τὰ ἐννέα τάγματα τῶν ἀγγέλων, ὧν ἕκαστον προσάδεις ἀσιγήτως ὕμνον εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ὠδή εἶναι ποίημα τοῦ Μωϋσέως, ἣν οὗτος μὲν μετὰ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἔψαλε μὲ τοὺς ἄνδρας, ἡ δὲ ἀδελφὴ τούτου Μαριάμ, μὲ τὰς γυναῖκας· «ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται· ἵππον καὶ ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν· Βοηθὲς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτος μου Θεός, καὶ δοξάσω αὐτόν». (Ἐξοδ. 15—1). Καὶ ἡ δευτέρα ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως κατὰ προσταγὴν τοῦ Θεοῦ ἐγράφη διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν· Προϊδὼν ὁ Θεός, ὅτι οἱ Ἰσραηλίται ἐμελλον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωϋσέως νὰ εἰδωλοατρῆσωσι καὶ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, προσέταξε τοῦτον νὰ γράψῃ τὴν ὠδήν ταύτην, ἵνα ἀκούοντες τὰς ἀπειλὰς αὐτῆς, ἐρχῶνται εἰς συναίσθησιν, καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Ἰδοὺ, λέγει ἐν κεφαλαίῳ 31 τοῦ Δευτερονομίου, Σὺ θὰ κοιμηθῇς μετὰ τῶν πατέρων σου, καὶ ἀναστὰς ὁ λαός, οὗτος ἐκπορεύσει ὀπίσω Θεῶν ἄλλοτρίων τῆς γῆς, εἰς ἣν οὗτος εἰσπορεύεται ἐκεῖ εἰς αὐτήν, καὶ ἐγκαταλείψουσί με, καὶ διασκεδάσουσι τὴν διαθήκην μου, ἣν διεθέμην αὐτοῖς...

ΕΙΡΜΟΣ λέγεται· διότι κατὰ τὸ μέλος αὐτοῦ ψάλλονται τὰ μετ' αὐτὸν τροπάρια, καὶ τὴν ἁρμονίαν τοῦ μελωδήματος ἐκείνου ἀκολουθοῦσι· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι προσγνωσμένη ἡ ἁρμονία αὐτοῦ.

ΚΑΝΩΝ ὠνομάσθη· διότι κανονίζεται καὶ περικλείεται εἰς ἐννέα μόνον ὥδας εἰς τύπον τῶν ἐννέα ταγμάτων, ἡ καὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, διότι περιεῖχει ὁ ἐννὰς ἀριθμὸς τριπλὴν τριάδα. Αἱ ἐννέα δ' αὗται ὥδαι εὐρίσκονται πλήρεις μόνον εἰς τὸ τριώδιον, παραλειπομένης τῆς δευτέρας ἐν τοῖς μηνιαῖς καὶ τῇ παρακλητικῇ· διότι ἡ ὠδή αὕτη δὲν εἶναι ὕμνος εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ μαρτυρία τις καὶ ἔλεγχος κατὰ τῶν Ἰουδαίων, μελλόντων νὰ πάθωσι πολλὰ δεινὰ διὰ τὴν κακίαν καὶ πονηρίαν των, καὶ φάλλεται αὕτη τὴν ἁγίαν τεσσαρακοστήν, ἵνα ἀκούοντες τὰς ἀπειλὰς τῆς ἀποφεύγων τὴν ἁμαρτίαν.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ λέγεται· διότι ὅσα στοιχεῖα (γράμματα) περιεῖχει αὕτη ταῦτα γίνονται ἄκρα καὶ ἀρχαὶ τῶν πρώτων στίχων τῶν τροπαρίων τοῦ κανόνος. Ἡ ἀκροστιχὴ γίνεται εἰς τοὺς κανόνες, τοῦτο μὲν, ἵνα δείξωσιν οἱ ἀσματογράφοι τὴν τέχνην των, τοῦτο δὲ καὶ ἵνα διὰ ταύτης ἐνθυμώμεθα εὐκολώτερον τὸν κανόνα· διότι ἔχοντες εἰς νοῦν ταύτην, εὐκόλως εὐρίσκωμεν τὰς ἀρχὰς ἑκάστου τροπαρίου.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ ὠνομάσθη, ὥς περικλείον εἰς ὀλίγας λέξεις τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς· καὶ πρῶτον κοντάκιον τὸ ὅποιον ἐμελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Ρωμανοῦ, εἶναι τό, ἡ Παρθένος σήμερον κ.λ.π. Ἰσως δ' ὠνομάσθη κοντάκιον καὶ ἀπὸ τοῦ κοντοῦ ξύλου, εἰς τὸ ὅποιον περιτυλίσσετο τὸ χαρτί, ἐν ᾧ ἦτο γεγραμμένον τοῦτο.

ΟΙΚΟΣ. Ποίημα καὶ οὗτος τοῦ Ρωμανοῦ λέγεται, καὶ ἐκλήθη οὕτω· διότι συνεθίζον νὰ φάλλωσιν αὐτόν εἰς τοὺς ἑὸς αἵς οἴκους· ἡ δὲ διότι περιεῖχει περι-

ΣΧΕΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις, ὡς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, «ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἰσχύϊν πρὸς τὴν εὐσέβειαν», ὡς περιέχουσαι ἀμφότεραι τὴν Θ. Ἀποκάλυψιν, διδάσκουσαι καὶ μαρτυροῦσαι μετὰ τοῦ αὐτοῦ κύρους τὰς θείας ἀληθείας. Ὁ εἰδικὸς χαρακτήρ τῆς Ἱ. Παράδοσεως εἶναι ὅτι διασαφηνίζει, ἐρμηνεύει καὶ συμπληροῖ τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἁγία Γραφή καὶ Ἱερά Παράδοσις εἶναι ἀλληλένδετοι καὶ ἀναπόσπαστοι, μὴ δυνάμεναι νὰ χωρισθῶσιν, καθότι ἡ μία στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἄλλης.

Ὅπως ἡ Ἀγ. Γραφή εἶναι πηγὴ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως ἀληθῆς ἀλάθηντος, οὕτω καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις εἶναι πηγὴ ἀληθῆς καὶ ἀλάθηντος. μὴ δυναμένη νὰ ἀντιφάσκη πρὸς τὴν Ἀγ. Γραφήν, καθ' ὅσον ἀμφότεραι προέρχονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Πνεύματος, οὐδὲ νὰ ἀναμιχθῇ μετὰ τοῦ ψεύδους, διότι περιφρουρεῖται, ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἀσφαλοῦς αὐτῆς φορέως, τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ὁ Δοσίθεος ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τοῦ δευτέρου βίου γράφει τὰ ἑξῆς: «τὴν τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας μαρτυρίαν, οὐχ' ἦτοον τῆς ἡν κέκτηται ἡ Ἀγ. Γραφή εἶναι πιστεύομεν, ἐνὸς γάρ καὶ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος ὄντος ἀμφοτέρων δημιουργοῦ, ἱδιὸν ἔστι πάντως ὑπὸ τῆς Γραφῆς καὶ ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας διδάσκεισθαι».

Ἀληθῶς, λοιπόν, ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κατεχομένη Ἱερά Παράδοσις, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὡς καὶ ἡ Ἀγία Γραφή, ἀπορρέουσα, κέκτηται ὡσαύτως θεῖον κύρος ὡς καὶ ἐκείνη. Διότι τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησεν ἐν τε τῇ Γραφῇ καὶ τῇ Παραδόσει, τὸ αὐτὸ δὲ παραμένον μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁδηγεῖ αὐτὴν εἰς «πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» καὶ ἀποφαίνει αὐτὴν «στύλον καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας».

Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς Ζ. Ρώσσης γράφει τὰ ἑξῆς: «Καὶ ἡ Γραφή καὶ ἡ ζῶσα Παράδοσις εἶναι προϊόντα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος. Ἡ μὲν Γραφή εἶναι ἡ ἐν χάρτῃ διατύπωσις τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

ἡ δὲ Παράδοσις εἶναι ἡ ἐν ταῖς καρδίαις καὶ τῇ συνειδήσει τῶν πιστῶν, διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀνευ χάριτος καὶ μέλανος ἐγγράφους τοῦ Εὐαγγελίου..., καὶ συμπέπει μετὰ τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἡ μετὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καὶ ἐκδηλοῦται ὡς καθολικὴ πίστις τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἱστορικαῖς μαρτυρίαις... Τὸ γράμμα τῆς Γραφῆς ἀνευ τοῦ ζωοποιοῦ Πνεύματος, ὅπερ μετεδόθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι νεκρὸν καὶ ἀποκτείνει κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον» (Β' Κορ. 3, 6).

Ἡ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν μεταδοθεῖσα καὶ ἐν αὐταῖς γραφεῖσα διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων, «οὐ μέλανι, ἀλλὰ πνεύματι Θεοῦ ζῶντος» (Β' Κοριν. 3, 3), δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ γράμμα τῆς Γραφῆς, ὅπερ εἶναι ἔκφρασις τοῦ ζῶντος πνεύματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων.

Ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πολλάκις προσέφευγον εἰς τὴν διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλίαν Αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποιοῦν κυρίως ἐναντίον τῶν αἱρετικῶν. Ἀπαντες ὁμολογοῦσι τὴν εἰς τὴν Ἱεράν Παράδοσιν πίστιν.

Ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος, ὁ μέγας οὗτος ἀποστολικὸς Πατὴρ καὶ ἐπίσκοπος τῆς «τῶν Σμυρναίων Ἐκκλησίας», ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανούς πάντοτε, «ἀπαρὰ τῶν Ἀποστόλων ἔμαθεν, ἀ καὶ ἡ Ἐκκλησία παραδίδωσιν, ἀ καὶ μόνον ἔστιν ἀληθὴ» (Εὐσ. Ἐκκλησ. Ἰστ. 4, 14).

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος, ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ὁ καὶ Θεοφόρος ἐπικληθεὶς, εἰς τὴν πρὸς Φιλαδέλφεις Ἐπιστολὴν του γράφει τὰ ἑξῆς: «Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, μηδὲν κατ' ἐρίθειαν πράσσειν, ἀλλὰ κατὰ Χριστομαθείαν· ἐπεὶ ἤκαστά τινων λεγόντων ὅτι, ἐὰν μὴ ἐν τοῖς ἀρχαίοις εὐρῶ, ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ, οὐ πιστεύω... καὶ λέγοντός μοι αὐτοῖς, ὅτι γέγραπται, ἀπεκρίθησάν μοι, ὅτι πρόκειται... Ἐμοὶ δὲ ἀρχαία ἔστι Χριστός, τὰ ἄθεκτα ἀρχαία, ὁ σταυρὸς αὐτοῦ καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ».

Δι' ὧν αὐτῶν ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος τονίζει τὴν προφορικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας (Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις), περὶ τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος ὁ Λουγδούνων (Λυών), Ἐπίσκοπος, ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «τὴν μὲν οὖν παράδοσιν τῶν Ἀποστόλων ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ φανερούμενην ἐν πάσῃ Ἐκκλησίᾳ πάρεστιν ἀναγνωρίσαι πᾶσι τοῖς τ' ἀληθῆ ὁρᾶν ἐθέλουσι» (Κατὰ Αἰρέσ. γ' 3).

Εἰς ἄλλα δὲ σημείον ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «οὐ δεῖ παρ' ἄλλων ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν, ἣν παρὰ τῆς Ἐκκλησίας δανεῖσθαι ράδιον. Εἰς αὐτὴν γάρ ὡς εἰς πλοῦσιον θησαυροφυλάκιον, οἱ Ἀπόστολοι ἀφθόνως κατέθεντο πάντα τὰ τῇ ἀληθείᾳ προσήκοντα· ὥστε ὁ ἐπιθυμῶν δύναται παρ' αὐτῆς λαβεῖν πόμα ζωῆς· αὕτη θύρα ζωῆς ἐστίν». (Κατὰ αἰρέσ. βιβλ. 3, κεφ. δ').

ληπτικῶς τοὺς λόγους τῆς ἐορτῆς, ἡ τὸν βίον ἐκάστου ἁγίου, καθὼς καὶ ἡ οἰκία περιέχει τὴν περιουσίαν τοῦ ἔχοντος αὐτήν.

ΥΠΑΚΟΗ, ἀνάγεται εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ νέου Ἀδάμ, τοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἔφερε τὸν Παλαιὸν Ἀδὰμ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα. Ἐρμηνεύουσι δ' αὐτὴν καὶ οὕτω· ἀντὶ τῆς παρακοῆς τῶν πρωτοπλάστων, ἐκδιωξάντων ἑαυτοὺς καὶ τοὺς αὐτῶν ἀπογόνους τοῦ Παραδείσου, αἱ Μυροφόροι ἰδοῦσαι πρῶτα τὸν Χριστὸν ἀναστάντα, ὑπήκουσαν αὐτῷ, καὶ ἤκουσαν τὸ, χαίρετε, ἐναντίον τῆς ἀρᾶς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἡ Εὐα διὰ τὴν παρακοήν. (Ἀκολουθεῖ)

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλ' ὥς εἰπώμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τούτου τοῦ ἀγαθοῦ ληστοῦ, τοῦ ἐκ δεξιῶν. Οὗτος ὁ ληστής, ὁ Δημιᾶς δηλονότι, ὅταν ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς καὶ ἔφυγεν ὁ Ἰωσήφ μετὰ τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ θρέφους εἰς τὴν Αἴγυπτον, κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ Ἀγγέλου, τότε λέγω, παραλαβὼν ὁ Ἰωσήφ τὴν μητέρα καὶ τὸ θρέφος ἐπορεύοντο τὴν ὁδόν, καὶ πλησιάσαντες εἰς Αἴγυπτον ἐπείνασαν ὅτε Ἰωσήφ καὶ ἡ Θεοτόκος. Εὐθὺς δὲ θεωροῦσι φοινικέαν μὲ πᾶν ὠραῖον καρπὸν καὶ λέγει ἡ Θεοτόκος τῇ φοινικέᾳ κλίνον καὶ χάρισόν μοι δένδρον καλόν, ἐκ τοῦ ὠραιστάτου σου καρποῦ! Εὐθὺς δὲ σὺν τῷ λόγῳ τῆς Θεοτόκου ἔκλινε τὸ δένδρον καὶ λαβόντες ἐκ τοῦ καρποῦ σὺν τῷ Ἰωσήφ ὅσον ἤθελον, πάλιν ἐστρεψε τὸ δένδρον εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, ὡς τὸ πρότερον.

Πορευόμενοι δὲ ἔμπροσθεν ἀπήντησαν τοῦτον τὸν ληστήν, δηλαδὴ τὸν Δημιᾶν, ὁ ὁποῖος ἰδὼν τὴν Θεοτόκον ἐξέστη ἐκ τοῦ κάλλους αὐτῆς. Ὡς γὰρ ἡ ἀστραπή ἢ ἐξ οὐρανοῦ λάμπουσα οὕτως ἐφαίνετο ἡ Θεοτόκος καὶ τὸ θρέφος αὐτῆς ἐν ταῖς ἀγκάλαις βασταζόμενον. Ὁ δὲ ληστής ἔλθων μετὰ φόβου καὶ τρόμου προσεκύνησε τὴν Θεοτόκον καὶ λέγει αὐτῇ. Κατὰ ἀλήθειαν, ἂν ὁ Θεὸς εἶχε μητέρα, ἤθελον εἶπαι, ὅτι Σὺ εἶ. Προσκαλέσας δὲ αὐτὴν ὁμοῦ μὲ τὸν Ἰωσήφ ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ λέγει τῇ γυναικὶ αὐτοῦ. Γύναι, ἐπιμελήθητι καὶ φιλοξένησον αὐτοὺς ὅσον δύνασαι καλῶς, ἕως νὰ ἐπιστρέψω καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ κυνήγιον, ὅτι κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπὸ εὐγενεστάτης γενεᾶς ὑπάρχει αὕτη ἡ Κυρία μου καὶ Δέσποινα.

Καὶ οὕτως ὁ μὲν ληστής ἀπῆλθεν εἰς τὸ κυνήγιον, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ποιήσασα θερμὸν ὕδωρ ἔλουσε τὸ θρέφος τῆς Παναγίας, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀποπλύματος ἔλουσε καὶ τὸ θρέφος αὐτῆς, ὃ εἶχε. Ἦν γὰρ τὸ θρέφος ἐκεῖνο λεπτὸν ἐκ γενετῆς, διὰ τοῦτο οὐκ ἐπαύετο κλαῖναι ἡμέρας καὶ νυκτός. Ὡς δὲ ἔλουσεν αὐτό, εὐθὺς ἔπεσεν ἀπ' αὐτοῦ ἡ λέπρα καὶ πᾶσα ἀσθένεια ἣν εἶχε καὶ ἐπαύσατο τοῦ κλαῖναι. Ἐλθόντος οὖν τοῦ ληστοῦ ἀπὸ τοῦ κυνήγιον ἡτοίμασαν τράπεζαν φιλοξενήσαντες ἐντίμως τὴν Δέσποιναν. Καθημένων δὲ καὶ ἐσθιόντων, λέγει ὁ ληστής τῇ ἑαυτοῦ συζύγῳ, ποῦ ἐσσι τὸ τέκνον ἡμῶν; Καὶ ἐκεῖνη εἶπεν αὐτῇ τὰ συμβάντα καὶ ὅτι διὰ τοῦτο εἰρηνεύει τὸ τέκνον ἡμῶν, τὸ πρῶτον ἀνησυχον, χάριτι θεῆα. Εἶτα δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ.

Ἐγὼ μοὶ φαίνεται, αὕτη ἡ εὐγενὴς Κυρία καὶ Δέσποινα, ὅτι εἶναι χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸν Ὑψιστον καὶ, ὅτι δι' αὐτῆς τὸ τέκνον μας ἐγένετο χαρποπὸν καὶ ὑγιές. Ἰδὼν δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ληστής τὸ τέκνον αὐτοῦ ὑγιές ἐθαύμασε καὶ λέγει τῇ γυναικὶ αὐ-

τοῦ. Τῇ ἀληθείᾳ, ὥς νομίζω, ἡ Κυρία αὕτη καὶ Δέσποινα πολλὰς εὐχὰς ἔχει ἀπὸ τὸν Θεόν. Εἶτα προσκυνήσαντες αὐτὴν καὶ πολλὰ εὐχαριστήσαντες, ἐποίησαν εἰς αὐτὴν ὅσα ἠδύναντο ἐν ὧσιν καιρῷ ἡ Θεοτόκος ἐμεινεν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν τῷ ἐπιστρέφειν πάλιν τὴν Θεοτόκον μετὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ θρέφους εἰς Ἱερουσαλήμ, ὁ αὐτὸς ληστής συνώδευσε αὐτοὺς μετὰ πάσης χαρὰς καὶ τιμῆς, ἕως οὗ ἀπεράσαντες τοὺς κακοὺς τόπους ἤλθον εἰς τοὺς καλοὺς καὶ τότε ὁ ληστής οὗτος ἐποίησε μετάνοιαν εἰς τὴν Θεοτόκον, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἀποχαιρετίσας αὐτὴν μὲ ὑπέρτιμον εὐχαριστίαν. Ἡ δὲ Θεοτόκος ἀνταπεκρίθη αὐτῷ, ὕπαγε, ὕπαγε ἐν εἰρήνῃ καὶ ποτε καιρὸν ἀνταμειβήν σοι ποιήσω τὸν μισθόν διὰ τὰ ὅποια ἐποίησας ἡμῖν.

Διὰ ταῦτα, λοιπὸν καὶ ἡξιώθη εἰς αὐτὸ τοῦτο διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἐλεήμονος Χριστοῦ καὶ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ, τὸ νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὸν Σταυρὸν σὺν τῷ Χριστῷ. Ἐφη γὰρ αὐτὸς τῷ Ἰησοῦ, Μνηστήτῃ μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ, ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παράδεισῳ. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν, ὅπερ ἀφήκαμεν.

Ἀπὸ δὲ ἑκτῆς ὥρας ἐν ἣ ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἑνάτης. Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν κράζας ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ εἶπε: Πάτερ εἰς χεῖράς σου παρατίθωμι τὸ πνεῦμά μου. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐξέπνευσε. Καὶ πάραυτα σεισμός μέγας ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ὥστε πᾶς ὁ κόσμος ἐφρίζε καὶ αἱ πέτραι ἐσχίζοντο καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοιγόντο καὶ πολλὰ σώματα τῶν δικαίων ἠγέρθησαν καὶ καθεξῆς κατὰ τὸ γεγραμμένον. Καὶ οὕτως τούτων γενομένων οἱ μὲν Ἰουδαῖοι φοβηθέντες ἔλεγον, ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. Ὁ δὲ Λογγίνος ὁ ἐκατόνταρχος, ἰστάμενος μετὰ παρηρησίας εἶπεν, ἀληθῶς Υἱὸς Θεοῦ ἦν οὗτος.

Παρομοίως καὶ οἱ ἐρχόμενοι θεωροῦντες αὐτὸν τὰ στήθη αὐτῶν ἔτυπτον καὶ ὑπέστρεφον ἀπὸ τοῦ φόβου. Ὁ δὲ ἐκατόνταρχος τοιαῦτα θαύματα θεωρήσας, ἀπελθὼν διηγήσατο αὐτὰ τῷ Πιλάτῳ. Ὁ δὲ ἀκούσας ἐθαύμασε καὶ ἐξεπλάγη. Ἀφοῦ δὲ διελύθη τὸ σκότος, διειμήνυσεν ὁ Πιλάτος καὶ ἤλθεν ὅλον τὸ Συνέδριον καὶ λέγει αὐτοῖς. Εἶδате πάντες ποῖος σεισμός καὶ ποῖον σκότος ἐγένετο; Καὶ πῶς ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ; Ὅντως ἐγὼ καλῶς ἔλεγον δι' ἐκεῖνον τὸν καλὸν ἄνθρωπον καὶ ὅτι οὐδαμῶς ἠβουλόμην φονεῦσαι αὐτόν.

Τὸ δὲ συνέδριον λέγει πρὸς τὸν Πιλάτον. Τὸ σκότος, ὅπερ ἐγένετο, ἐκλειψις τοῦ ἡλίου ἦν, καθὼς καὶ ἐν ἑτέροις καιροῖς ἐγένετο. Ὁ δὲ Πιλάτος ἔφη. Ἀλλὰ

τά ἑτερα ἐξαίσια θαύματα καὶ τὸ τοῦ καταπετάσματος σχίσμιον ἐγένοντο καὶ ταῦτα ἐν ἑτέροις καιροῖς; Ἐκ τοῦ σεισμοῦ κτίρια καταπίπτουσι καὶ τόποι καταχύνονται καὶ λίθοι μετακινουῦνται καὶ πολλὰ ἄλλα γίνονται, ἀλλὰ νεκροὶ ἀνίστανται καὶ ἐμφανίζονται πολλοί, καὶ καταπετάσματα ὕφαντ' ἀσχίζονται; Ἡ τί περὶ αὐτῶν σεῖς λέγετε; Παράδοξα δὲν φαίνονται ταῦτα καὶ Ὑμῖν;

Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι μὴ ἔχοντες τί ἀπολογηθῆναι, λέγουσι τῷ Πιλάτῳ, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἐορτὴν τῶν ἀζύμων, τῇ ἐπαύριον. Λοιπὸν παρακαλοῦμεν σε, ἐπειδὴ καὶ ἔτι πνέουσιν οἱ σταυρωθέντες, ἵνα καταθλασθῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη καὶ καταθλασθῶσιν ἀπὸ τοὺς σταυρούς! Ὁ δὲ ἔφη, καὶ τοῦτο γενέσθω. Ἀπέστειλεν οὖν ὁ Πιλάτος στρατιώτας, οἵτινες εὐρόντες ἀκόμη πνέοντας τοὺς ληστάς, συνέθλασαν αὐτῶν τὰ σκέλη διὰ πελέκους. Τὸν δὲ Ἰησοῦν, ὡς εὐρον ἤδη τεθνηκότα, οὐδαμῶς ἤψαντο αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν, τολμήσας, ἐλόγγευσεν αὐτοῦ τὴν δεξιὰν πλευράν καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ, ὅπως πληρωθῶσιν οἱ λόγοι τῶν Προφητῶν, εἰς ὅσα προσεφάντευσαν δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Πρὸς δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς, ἐλθοῦσα ἡ Θεοτόκος εἰς ἀπεύρους λογισμούς, διὰ τὸ βουλευθῆναι τοὺς Ἰουδαίους ἀφῆναι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον, διὰ τοῦτο καὶ πλείστα ὠδύρετο καὶ πρὸς τὸν Πιλάτον ἐβούλετο ἀπελθεῖν, διὸ καὶ στέλλει τὸν Ἰωάννην πρὸς τὸν Ἰωσήφ, ἵνα ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν τάχιον. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ἰωσήφ πρὸς τὴν Θεοτόκον λέγει πρὸς αὐτόν:

Ἰωσήφ, ἡγαπημένε τοῦ γλυκυτάτου Μου Υἱοῦ, παρακαλῶ σε παρηγόρησον τὴν λύπην μου καὶ ποιήσον εἰς ἐμὲ δύο ζητήματα. Πρῶτον νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Πιλάτον καὶ νὰ ζητήσῃς τὸ Σῶμα τοῦ ἡγαπημένου μου Υἱοῦ. Καὶ δεύτερον νὰ μοῦ χαρίσῃς τὸ μνημεῖον, ὃ ἔχεις λελατομημένον ἐν τῷ κήπῳ, ἵνα θάψω αὐτὸ ἐκεῖ. Ὁ δὲ Ἰωσήφ πλησθεὶς δακρύων πολλῶν, λέγει. Κυρία μου καὶ Δέσποινα, γεννηθῆτω τὸ θέλημά Σου ὡς θέλεις. Ἦν δὲ οὗτος ὁ Ἰωσήφ ἀνὴρ εὐγενὴς τε καὶ πλούσιος καὶ θεοσεβὴς Ἰουδαῖος. Εὐρών οὖν οὗτος καὶ τὸν Νικοδήμου λέγει αὐτῷ. Οἶδα, ὅτι τὸν Ἰησοῦν ἡγάπας λίαν καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ ἠδέως ἤκουες καὶ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ἐβλεπόν σε πάντοτε μαχόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ.

Εἰ δοκεῖ σοι οὖν πορευθῆμεν πρὸς Πιλάτον καὶ αἰτήσωμεν τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ πρὸς ταφὴν, ὅτι ἁμαρτία ἐστὶ μεγάλη μείναι αὐτὸ ἄταφον. Λέγει αὐτῷ ὁ Νικοδήμος, μήπως ὀργισθῇ ὁ Πιλάτος καὶ πάθῃ τι κακόν; Ἀλλὰ κάλλιον νὰ ὑπάγῃς σὺ μόνος καί, ὅταν σοὶ δωρήσῃ τὸ Σῶμα τοῦ τεθνεώτος, τότε καὶ γὰρ συνοδεύσω σε καὶ πάντα τὰ πρὸς κηδείαν ὁμοῦ διαπράξωμεν.

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Νικοδήμου, ὁ Ἰωσήφ ἀτενίσας πρὸς Οὐρανὸν τὸ ὄμμα καὶ αἰτησάμενος τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦ αἰτήματος, ἀπελθὼν πρὸς Πιλάτον καὶ προσαγορεύσας ἐκαθέσθη. Εἶτα λέγει πρὸς αὐτὸν μετὰ δακρύων. Δέομαί σου Κύριέ μου δι' ἃ μέλλω λαλῆσαι σοὶ καὶ αἰτήσω παρὰ τῆς σῆς μεγαλειότητος, μὴ ὀργισθῇς ἐπ' ἐμοί. Ὁ δὲ Πιλάτος

ἔφη, καὶ τί αἰτεῖς; Λέγει ὁ Ἰωσήφ. Αἰτῶ τὸν Ἰησοῦν τὸν ξένον, τὸν καλὸν ἄνθρωπον, ὃν φθονοῦντες οἱ Ἰουδαῖοι ἐσταύρωσαν. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅτι ὁ Ἰσκαριώτης Ἰούδας τοῦτον παρέδωκε τοῖς Ἰουδαίοις, ὡς ξένον καὶ ἐσταύρωσαν. Δός μοι τοῦτον τὸν ξένον, ὅτι οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἐφυγον καὶ οὐκ ἔχει τινα τοῦ κηδεῦσαι αὐτόν, ὡς ξένος, ὡς ἀπὸ ἀλλοδαπῆς χώρας ὢν. Δός μοι τοῦτο τὸ σῶμα τοῦ τεθνηκότος, ἵνα καταφιλήσω αὐτὸ καὶ κηδεύσω ὅτι κακείνος καὶ γὰρ πλείστα ἡγαπώμεθα. Δώρησαί μοι τοῦτον τὸν νεκρόν, παρακαλῶ σε, κράτιστε, ἵνα λάβω αὐτόν καὶ τῇ Γῇ καλύψω. Οὕτω δέομαι τῇ σῇ μεγαλειότητι, ὦ κράτιστε καὶ ἐξουσιάρχα!

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἰωσήφ πρὸς τὸν Πιλάτον, ἵνα λάβῃ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἔφη. Καὶ τί γέγονεν, ὅτι μαρτυρηθεὶς ὁ τοιοῦτος ἀπὸ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ ἐπὶ μαγεία καὶ ὑποψία, ὅτι ἐξήτει λαβεῖν τὴν Βασιλείαν τοῦ Καίσαρος, διὰ τοῦτο καὶ παρ' ἡμῶν εἰς θάνατον ἐκδοθέντα, πάλιν τοῦτον, εἰ καὶ νεκρόν ὄντα, ὑμῖν ἐπιστρέφωμεν; Ὁ δὲ Ἰωσήφ περίλυπος γεγόμενος καὶ δακρύσας, τοῖς ποσὶ κατέπεσε τοῦ Πιλάτου εἰπὼν αὐτῷ. Κύριέ μου, ἀπὸ νεκρὸν ποῖος φθόνος προέρχεται; Πᾶσαν γὰρ κακίαν ἐν τῇ τελευτῇ δεῖ σε ἀπολβεῖν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐγὼ δὲ οἶδα τὴν μεγαλειότητά σου, πόσον ἐσπούδαζες ὥστε μὴ σταυρωθῆναι τὸν Ἰησοῦν καὶ πόσα πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὑπὲρ αὐτοῦ εἶπας καὶ πῶς τὰς χεῖρας ἀπένειψας εἰπὼν, ἄθως εἰμὶ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου καὶ τὰ ἐξῆς, διὰ τὰ ὅποια ἅπαντα δέομαί σου μὴ ἀπορρίψῃς τὴν δέησίν μου. Ὁ δὲ Πιλάτος ἰδὼν τὸν Ἰωσήφ ἐπιπρόσῳτον ἱκετευτικῶς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, ἡγειρεν αὐτόν λέγων: Ἀπὸ θι, ἰδοὺ χαρίζω σοὶ τὸν τοιοῦτον νεκρόν καὶ ποιήσον αὐτῷ ὅσα σὺ βούλει.

Τότε ὁ Ἰωσήφ εὐχαριστήσας τὸν Πιλάτον καὶ καταφιλήσας αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τὰ ἱμάτια, ἐξῆλθε χαίρων τῇ καρδίᾳ, ὡς ἐπιτυχὼν τοῦ ποθουμένου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔτι ἔχων δακρυρρόους, τρέχει πρὸς τὸν Νικοδήμου καὶ λέγει αὐτῷ πάντα τὰ γενόμενα, ὅτι καὶ ἐκεῖνος εὐσεβὴς ἦν καὶ ἡγάπα τὸν Ἰησοῦν. Ὁ δὲ Νικοδήμιος πορευθεὶς καὶ ἀγοράσας σμύρναν καὶ ἀλόην, ὥσει λίτρας ἑκατόν, καθεῖλον τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐν σινδόνι λευκῇ, ἅμα σὺν τῇ Θεοτόκῳ καὶ τῇ Μαγδαληνῇ Μαρίας καὶ τῇ Σαλώμῃ καὶ ταῖς λοιπαῖς γυναῖξιν σὺν τῷ Ἰωάννῃ, οἵτινες καὶ κηδεύσαντες τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, ὡς ἔθος ἐστὶ, κατέθεντο ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ.

Ἡ δὲ Πάναγος Θεοτόκος θρηνηδοῦσα ἔλεγε. Πῶς νὰ μὴ κλαύσω γλυκύτατε Υἱέ, θεωροῦσά Σε ἀδίκως θνήξαντα; Ἡ πῶς νὰ ζήσω χωρὶς Σοῦ, Υἱέ μου καὶ φῶς μου γλυκύτατον; Οἶμοι! Οἶμοι! Ποῦ ἡ ἐξουσία Σου Υἱέ μου παμφίλτατε; Πῶς ὑπέμεινας τὴν ἀδικον σφαγὴν; Πῶς οὐκ ἀπέστειλας πῦρ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὸ κατακαῦσαι τοὺς ἀχαρίστους Ἰουδαίους; Καὶ γὰρ θνητὸς φαίνει διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ἀλλ' Οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴς εἶ. Πῶς σὺ κατεσχίσθη ὁ Οὐρανὸς βλέπων ταῦτα; Ἀλλ' εὐχαριστῶ Υἱέ μου τοῦ ἡλίου Σου, ὅτι ἡμαυρώθη καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἐσείσθη καὶ ἐφοδήθη καὶ τῶν πετρῶν, ὅτι

ἐσχίσθησαν καὶ ἐρράγησαν, ἰδόντες τὴν ἀνομίαν τῶν Ἰουδαίων. Ἡ πῶς γὰρ μὴ Σὲ θρηνήσω, Γιέ μου καὶ πῶς τὸ ἐμὸν πρόσωπον οὐ μὴ σπαράξω τοῖς ὄνυξιν; Ἀλλὰ τοῦτό ἐστιν, Γιέ μου, ἐκεῖνο ὅπερ Συμεὼν ὁ Προφήτης εἶπέ μοι, ὅτε τεσσαρακονθήμερον ἔρφεος Σὲ ἤγαγον ἐν τῷ Ναῶ. Αὕτη ἐστὶν ἡ ρομφαία, ἥτις γυνὴ κατὰ τῆς καρδίας μου εἰσῆλθε. Τίς τὰ ἐμὰ δάκρυα, Γιέ μου καταπαύσῃ; Ὅντως οὐδεὶς, εἰ μὴ Σὺ, ἐὰν καθὼς εἶπας ἀναστῇς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ.

Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, κλαίουσα καὶ αὕτη οὕτως ἔλεγεν. Ἀκούσατε λαοί, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι καὶ μάθετε ποίῳ θανάτῳ οἱ παράνομοι καὶ ἀχάριστοι Ἰουδαῖοι τὸν Θεάνθρωπον Χριστὸν κατεδίκασαν, τῶν μυρίων ἀγαθῶν αὐτοῖς εὐεργέτην. Ἀκούσατε καὶ θαυμάσατε, τίς ἀκουστὰ ποιήσῃ ταῦτα πρὸς τὸν κόσμον ἅπαντα; Ἀλλ' ἐγὼ μόνῃ εἰς Ρώμην ἀπελεύσομαι πρὸς τὸν Καίσαρα, ἵνα ἀναγγείλω αὐτῷ ὅσα ὁ Πιλάτος τῷ Ἰησοῦ πεποίηκε, πειθόμενος τῇ κακίστῃ βουλῇ τῶν Παρανόμων Ἰουδαίων.

Πρὸς ταῦτα καὶ ὁ Ἰωσήφ ὀδυρόμενος ἔλεγε. Οἱ-μοὶ! οἱμοὶ! γλυκύτατε Ἰησοῦ! Πῶς Σὲ κηδεύσω Θεέ μου! Ἡ πῶς Σὲ ἐνταφιάσω φιλόνητο; Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ λαλοῦντος τοῦ Ἰωσήφ συνελθόντων μετ' αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες σὺν τῷ Ἰωάννῃ καὶ τότε ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικοδήμου μετὰ τοῦ Ἰωάννου ἐνεταφίασαν τὸν Ἰησοῦν. Εἶτα ὁ μὲν Ἰωσήφ μετὰ τοῦ Νικοδήμου ἐπορεύθησαν εἰς τὰ ἴδια, ὁμοίως καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος μετὰ τῶν λοιπῶν γυναικῶν καὶ τοῦ Ἰωάννου.

Ταῦτα τὰ πραχθέντα παρὰ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Νικοδήμου μαθόντες οἱ Ἰουδαῖοι μεγάλως ἐταράχθησαν, διὸ καὶ προσκαλέσαντες τὸν Ἰωσήφ οἱ Ἀρχιερεῖς εἶπον αὐτῷ. Διατί ἐποίησας τοιαύτην κηδεῖαν τῷ Ἰησοῦ; Ὁ δὲ Ἰωσήφ εἶπεν αὐτοῖς, διότι ἐγὼ ἐγνώριζον Αὐτὸν ἀνδρὰ δίκαιον καὶ ἅγιον καθ' ὅλα, δεδαιωθεὶς, ὅτι διὰ φθόνον ἐποίησατε εἰς Ἐκεῖνον ταῦτα διὰ τοῦτο καὶ ἐκῆδευσά Αὐτὸν ἐντίμως. Ὅργισθέντες οὖν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκράτησαν τὸν Ἰωσήφ καὶ ἔβαλον εἰς φυλακὴν, λέγοντες, πρὸς τὸ παρὸν ἔσῃ ἐν τῇ φυλακῇ τηρούμενος, τῇ δὲ Κυριακῇ πρωτὶ θανάτῳ παραδοθῆς καὶ σὺ ὅσπερ Ἐκεῖνος. Ταῦτα εἰπόντες ἔβαλον τὸν Ἰωσήφ ἐν τῇ φυλακῇ καὶ σφραγίσαντες αὐτὴν ἐσφράγισαν τὰς θύρας.

Οὕτως, οὖν, τῆς Παρασκευῆς τελειωθείσης, τῷ Σαββάτῳ πρωτὶ ἀπῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς Πιλάτον λέγοντες αὐτῷ. Κύριε, ἐξουσιάρχα, τί ἐποίησας; Διατί ἔδωκας τὴν ἄδειαν καὶ ἐνεταφίασαν τὸν Ἰησοῦν; Ἡμεῖς μὲν ἐβουλόμεθα νὰ μείνῃ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου, ἵνα ὑπὸ τῶν ὀρνέων θρωθῇ, σὺ δὲ ἐδωρήσω Αὐτὸν τῷ Ἰωσήφ καὶ ἐνεταφίασεν, ἵνα κλέψωσιν Αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ καὶ εἰπωσιν, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης.

Ὁ δὲ Πιλάτος ἔφη. Ὡς τῆς κακίας καὶ τοῦ φθόνου σας, οὐδὲ μετὰ τὸν θάνατον Αὐτοῦ εὐχαριστεῖσθε, ἀλλ' ἀκόμη κατὰ τοῦ δικαίου τούτου τεχνεύεσθε; Οἱ δὲ πάλιν λέγουσι. Κύριε ἐμνήσθημεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἔτι ζῶν εἶπεν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστήσεται. Μὴ τοι, λοιπόν, ἔλθωσιν οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ καὶ κλέψαντες πλανήσωσιν τὸν λαὸν ἐπὶ τοιούτῳ ψεύδει, κέλευσον οὖν, δεόμενά σου, τηρηθῆναι τὸν τάφον Αὐτοῦ,

ὁ δὲ Πιλάτος ἔδωκεν ἐπὶ τούτῳ πεντακοσίους στρατιώτας εἰς φύλαξιν τοῦ τάφου καὶ με σφραγίδας ἐσφράγισεν τὸν λίθον τὸν ἐπάνω τοῦ τάφου καὶ οἱ στρατιῶται ἐφύλαττον τὸν τάφον ἀπὸ τοῦ Σαββάτου ἕως τοῦ ὁρθοῦ τῆς Κυριακῆς. Καὶ ἰδοὺ περὶ τὸ μεσονύκτιον σεισμός γίνεται καὶ τότε ἀνέστη ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ καὶ πάντας τοὺς Προφῆτας οὓς εἶχεν ὁ Διάβολος ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ἤγειρε δὲ καὶ πάντας τοὺς πιστεύσαντας εἰς Αὐτόν.

Εἶτα ἔλθων ἐξ Οὐρανοῦ Ἄγγελος ἀστραπηφόρος καὶ κυλίσας τὸν λίθον ἐκ τοῦ μνημείου ἐκάθησεν ἐπάνω αὐτοῦ. Ἀπὸ δὲ τῆς τοῦ Ἀγγέλου θεωρίας ἀπενεκρώθησαν οἱ στρατιῶται, μὴ δυνάμενοι μήτε φυγεῖν, μήτε λαλῆσαι τι ἐκ τοῦ φόβου εἰς δόξαν Αὐτοῦ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ ἡμῶν σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Αὐτοῦ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

Λόγος

ἀναφέρων τὰ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος καὶ ἐπέκεινα μέχρι τῆς κακίστης τελευτῆς τοῦ Πιλάτου, τῶν τε Ἀρχιερέων Ἀννα καὶ Καϊάφα καὶ τῶν λοιπῶν Ἰουδαίων τῶν σταυρωσάντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Μετὰ τὸ γενέσθαι ταῦτα πάντα, ὡς εἵπομεν, ἀφ' οὗ ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, ποιήσαντες συμβούλιον οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων μετὰ τῶν λοιπῶν, ἀπέστειλαν ἐκβαλεῖν τὸν Ἰωσήφ ἐκ τῆς φυλακῆς εἰς τὸ θανατώσαι αὐτόν. Ἀνοίξαντες δὲ τὴν φυλακὴν, οὐχ εὗρον αὐτὸν καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τούτῳ, πῶς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων καὶ τῶν σφραγίδων εὐρεθεῖσθαι σώον, ὁ Ἰωσήφ μόνον οὐχ εὕρισκτο ἐν τῇ φυλακῇ. Πρὸς ταῦτα δὲ παραγενόμενος εἰς τῶν στρατιωτῶν τῶν τηρούντων τὸν τάφον, λέγει τῇ συναγωγῇ Ἐμάθατε, ὅτι ἀνέστη ὁ Ἰησοῦς; Λέγουσιν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι, Πῶς; Ὁ δὲ ἔφη, σεισμός μέγας ἐγένετο πρῶτον, εἶτα Ἄγγελος Κυρίου, ἀστραπηφόρος ἐξ Οὐρανοῦ ἐκύλισεν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πάντες ἀπὸ τοῦ φόβου ἐγενόμεθα ὥσπερ νεκροί, ὥστε οὔτε φυγεῖν ἠδυνάμεθα, οὔτε λαλῆσαι, ἠκούσαμεν δὲ καὶ τοῦ Ἀγγέλου λέγοντος πρὸς τὰς γυναῖκας αἰτίνες ἦλθον ἐκεῖσε τοῦ ἰδεῖν τὸν τάφον. Μὴ φοβεῖσθε ἡμεῖς, οἶδα γάρ ὅτι τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε, οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἀνέστη ὡς προεῖπεν ὁμῖν. Κύψατε καὶ ἴδετε τὸν τάφον ἐν ᾧ ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Πορεύθητε οὖν καὶ εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς Αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν καὶ πορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἵνα εὕρωσιν Αὐτόν ἐκεῖ.

Τότε οἱ Ἰουδαῖοι ταῦτα ἀκούσαντες εἶπον πρὸς αὐτόν καὶ τοὺς λοιπούς στρατιώτας. Ποῖοι ἦσαν αἱ γυναῖκες, αἱ ἐλθούσαι εἰς τὸν τάφον; Καὶ διατί οὐκ ἐκρατήσατε αὐτάς; Λέγουσιν οἱ στρατιῶται; Ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς θεωρίας μόνον τοῦ Ἀγγέλου οὔτε λαλῆσαι οὔτε κινηθῆναι ἠδυνάμεθα. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι εἶπον. Ζῇ ὁ Θεός τοῦ Ἰσραὴλ, οὐδ' ἐν πιστεύομεν ἀπὸ αὐτὰ ἃ λέγετε. Λέγουσιν οἱ στρατιῶται. Ἄν τὰς ταῦτα θαύματα, ὁ-

σα Αὐτός ὁ Ἰησοῦς ἔτι ζῶν ἐποίησεν οὐκ ἐπιστεύσατε πῶς τώρα θέλετε πιστεῦσαι; Πλὴν καλῶς λέγετε τό, Ζῇ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι καὶ Οὗτος ζῇ ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε. Ἀλλ' ἤκούσαμεν καὶ τοῦτο, ὅτι τὸν Ἰωσήφ εἶχετε ἐν τῇ φυλακῇ κεκλεισμένον, εἰτα ἀνοίξαντες τὰς θύρας οὐχ ἤύρατε αὐτόν. Δότε, οὖν, ὑμεῖς τὸν Ἰωσήφ καὶ οὕτω δόσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Ἰησοῦν. Λέγουσιν οἱ Ἰουδαῖοι. Τὸν Ἰωσήφ, ἐκ τῆς φυλακῆς φυγόντα, εὐρήσετε αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρμαθαίαν τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Οἱ δὲ στρατιῶται εἶπον. Καὶ τὸν Ἰησοῦν ἐκ τοῦ τάφου ἀναστάντα, ἀπέλθετε εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἵνα εὕρητε Αὐτὸν ἐκεῖ, καθὼς ὁ Ἀγγελος εἶπε ταῖς γυναῖξιν.

Ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις οἱ Ἰουδαῖοι φοβηθέντες εἶπον τοῖς στρατιώταις. Ὁρᾶτε, μηδένα τῶν τοιούτων λόγων εἰς οὐδένα εἰπήτε, ὅτι πάντες θέλουσι πιστεῦσαι εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ ἀργύρια πολλὰ θέλετε λάβει ἀφ' ἡμῶν, ἵνα εἰπήτε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων ἦλθον οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ καὶ ἐκλεψαν Αὐτόν. Οἱ δὲ στρατιῶται εἶπον. Φοβούμεθα μήπως ἀκοῦσῃ ὁ Πιλάτος, ὅτι ἐλάβομεν ἀργύρια καὶ παιδεύσῃ ἡμᾶς. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς εἶπον. Δάθετε αὐτὰ καὶ ποιήσατε ὡς ἀφ' ἡμῶν διατάττεσθε, ἡμεῖς δὲ ἐγγυώμεθα, ἵνα ἀπολογία δόσωμεν τῷ Πιλάτῳ ἀντὶ ὑμῶν. Τότε οἱ στρατιῶται λαβόντες τὰ ἀργύρια εἶπον καθὼς διετάχθησαν καὶ ἄδεται μέχρι τῆς σήμερον ὁ τοιοῦτος ψευδὴς λόγος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἦλθον ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας τρεῖς ἄνθρωποι ὁ εἰς ἱερεὺς, ὀνόματι Φινεὲς, ὁ ἕτερος Λευΐτης, ὀνόματι Ἀγγαῖος, ὁ δὲ ἄλλος στρατιώτης, ὀνόματι Ἀδδᾶς. Οὗτοι ἦλθον πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ εἶπον αὐτοῖς καὶ τῷ λαῷ. Τὸν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε εἰδομεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ μετὰ τῶν ἑνδεκα μαθητῶν Αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, διδάσκοντα αὐτοὺς καὶ λέγοντα πορευθῆτε εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα καὶ κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον, λέγοντες ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Καὶ ἐώρακαμεν ἡμεῖς Αὐτόν καὶ ἕτεροι πολλοί, ὡς πεντακόσιοι καὶ ἐπέκεινα. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἰουδαίων, ἀκούσαντες ταῦτα εἶπον πρὸς αὐτούς τοὺς τρεῖς. Δότε δόξαν τῷ Θεῷ καὶ μετανοήσατε διὰ τὰ ὅποια ψεύδεσθε. Οἱ δὲ εἶπον. Ζῇ Κύριος ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, οὐ ψευδόμεθα, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν λέγομεν. Τότε ἐξώρκισεν αὐτούς ὁ Ἀρχιερεὺς καὶ δούς αὐτοῖς ἀργύρια ἀπέστειλεν εἰς ἄλλον τόπον, ἵνα μὴ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου κηρύττωσι καὶ πιστεύσωσιν ἅπαντες.

Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἠκούσθησαν καὶ εἰς τὸν λαόν, συνήχθη ὄχλος πολὺς εἰς τὸν Ναόν καὶ ἐγένετο μεγάλη στάσις. Ἔλεγον γάρ πολλοί, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἀπὸ τῶν νεκρῶν καθὼς ἀκούομεν καὶ διὰ τὴν γὰρ σταυρώσῃ αὐτόν; Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς εἶπον. Μὴ πιστεύητε, ὦ Ἰουδαῖοι δι' ἐκεῖνα τὰ ὅποια λέγουσιν οἱ στρατιῶται, μηδὲ νὰ πιστεύητε, ὅτι εἶδον Ἀγγέλους καταβάντας ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, διότι ὡς ἡμεῖς ἐδώκαμεν

ἀργύρια τοῖς στρατιώταις, ἵνα μὴ λέγωσι τοὺς τοιούτους ψευδεῖς λόγους, οὕτως ἐδώκαν καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς αὐτούς, ἵνα λέγωσιν ὅτι ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν. Πρὸς ταῦτα ὁ Νικόδημος ἀπεκρίθη. Ἀκούσατε ὦ παῖδες τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ Προφῆτης Ἠλίου ἀνέβη εἰς ὕψος Οὐρανοῦ μετὰ πυρίνου ἄρματος, λοιπὸν οὐδὲν ἀπιστον, ὅτι καὶ ὁ Κύριος ἀνέστη. Προτύποις γάρ τοῦ Ἰησοῦ ὁ προφῆτης Ἠλίου ἦν ἵνα ὅταν ἀκούσῃτε, ὅτι ὁ Κύριος ἀνέστη, μηδὲν ἀπιστήσῃτε, νῦν δὲ ἐγὼ σὰς λέγω καὶ σὰς συμβουλεύω οὕτως. Πρέπει νὰ ἀποστείλωμεν στρατιώτας εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ ὅπου οἱ τρεῖς οὗτοι ἄνθρωποι μαρτυροῦσιν, ὅτι εἶδον Αὐτόν μετὰ τῶν μαθητῶν Του, ὅπως εὗρωσιν Αὐτόν καὶ οὕτω ζητήσωσι παρ' Αὐτοῦ συγχώρησιν εἰς ὅτι Αὐτῷ ἐπράξαμεν.

Οὗτος ὁ λόγος ἤρρεσεν εἰς πάντας καὶ λοιπὸν ἐκλέξαντες στρατιώτας ἔστειλαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀπελθόντες δὲ τὸν μὲν Ἰησοῦν οὐχ εὗρον, Εὗρον δὲ μόνον τὸν Ἰωσήφ εἰς Ἀρμαθαίαν. Γράφαντες, οὖν, οἱ στρατιῶται πρὸς Ἀρχιερεῖς, ἐγνώρισαν οἱ Ἀρχιερεῖς ἐξ αὐτῶν τῶν γεγραμμένων, ὅτι εὗρέθη ὁ Ἰωσήφ εἰς Ἀρμαθαίαν, ὃν ζητοῦσι καὶ συναγαγόντες τὸν λαόν εἶπον. Τί ποιήσωμεν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς; Συμβουλευσάμενοι, οὖν, ἔγραψαν πρὸς αὐτόν ἐπιστολὴν λέγουσαν οὕτως.

Τῷ Ἰωσήφ εἰρήνῃ τῷ οἴκῳ σου καὶ τοῖς φίλοις σου. Ἡμεῖς οἶδαμεν, ὅτι ἐπταίσαμεν εἰς τὸν Θεόν καὶ πρὸς σὲ τὸν δοῦλον Αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο σὲ παρακαλοῦμεν νὰ ἔλθῃς ἐνταῦθα καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παῖδας σου, πολλὰ γὰρ ἐθαυμάσαμεν πῶς ἔφυγες ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ καλῶς ἐποίησας, ὅτι κακὴν βουλὴν εἶχομεν κατὰ σοῦ. Ἐλυτρώσατο γὰρ δὲ ὁ Κύριος ἐκ χειρὸς ἡμῶν. Ἀλλ' ἔρχου νῦν πρὸς ἡμᾶς, σὺ γὰρ εἶ ἡ τιμὴ τοῦ λαοῦ ἡμῶν. (Συνεχίζεται)

Ἡ Δράσις εἰς τὴν Ἐπαρχίαν

Προερχόμενος ἐκ Σερρών ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θωακικοῦ κ.κ. Καλλίνικος ἦλθεν εἰς Δράμιαν Ἱερουργήσας ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος καὶ ἐκήρυξεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τὴν Κυριακὴν Δ' τῶν Νηστειῶν. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἡ ἐνορία τῶν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν ἀπὸ θαθείαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἐκλιπόντα τ. βουλευτὴν Εὐάγγελον Τομαρᾶν ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον, ἀποστείλας καὶ σχετικὸν τηλεγράφημα πρὸς τὴν σύζυγόν του κ. Ἑλένην Εὐαγ. Τομαρᾶ Νηρηίδων 52 Π. Φάληρον Ἀττικῆς. «Εὐγνωμοσύνης ἐνεκεν διὰ τὰς προσφερθείσας ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν μακαρίτου συζύγου σας, ἐτελέσαμεν σήμερον Ἀρχιερατικὸν Μνημόσυνον. Αἰωνία του ἡ Μνήμη».

Πρωθιερεὺς Μιχαήλ Νικ. Σαβδόπουλος

Περὶ ζωγράφων καὶ εἰκόνων

Ἀποφάσις ΝΑ'

Πρὸς δὲ τοῦτοις τοῦ ἀοράτου, καὶ ἀσωμάτου, καὶ ἀπεριγράπτου, καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιήσασθαι μῆνυμα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καὶ ἀσεθείας τὸ σχηματίζειν τὸ Θεῖον.

Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός
"Εκδόσις Ὁρθοδ. Πίστ. (βιβλ. Δ' παρ. πθ', ιστ')
P.G. 94, 1169C

Κυλούμεν τὰς ἀχαρινὰς καὶ ἀμαθεῖς ζωγραφίας ἀνεπιστημόνων καὶ ματαιοφρόνων ἀνδρῶν, καὶ θέλομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ νῦν κάποιοι ὅπου ἐσυνήθισαν ἀφ' ἑαυτῶν νὰ ζωγραφίζουν ἁγίας εἰκόνας, χωρὶς καμμίαν μαρτυρίαν καὶ ἀληθινὴν παράδοσιν π.χ. τὸν Κύριον Σαβαώθ εἰς πολυποίκιλα καὶ διάφορα εἶδη, καὶ ποιάς ἄλλας συνθέσεις παραξένους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀτοπήματα ἀπρεπῆ ἐμποδίζομεν. Ὁρίζομεν δὲ ἀπὸ τοῦ νῦν τὴν εἰκόνα τοῦ Κυρίου Σαβαώθ πλέον μὴ ζωγραφίζεσθαι οὔτε εἰκονίζεσθαι, διότι τὸν Κύριον Σαβαώθ (ἡγουν τὸν πατέρα) οὐδεὶς εἶδε ποτὲ φανέντα ἐν σαρκί, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν μόνον χρωματίζομεν, καθὼς ἐφάνη μετὰ σαρκὸς ἐπὶ γῆς, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν Θεότητα, ὥς ὅτι ἐστὶ καὶ ἀπερίγραπτος ὁμοῦ καὶ ἀσχηματίστος ἢ Θεότης αὐτῇ ὁμοίως καὶ τὴν Παναγίαν Θεοτόκον καὶ τοὺς λοιποὺς ἁγίους καὶ φίλους τοῦ Θεοῦ ζωγραφίζεσθαι κατὰ τὴν σάρκα καὶ τὸ εἶδος τῆς σαρκὸς αὐτῶν θέλομεν κατὰ τὸν ὅρον τῆς ἁγίας Ζ' Οἰκουμένης Συνόδου.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΝΒ'

Τὸν Κύριον Σαβαώθ ἦτοι τὸν Πατέρα, πολὺν καὶ τὸν μονογενῆ τοῦ Υἱὸν εἰς τὴν γαστέρα αὐτοῦ, καὶ περιστερὰν ἀναμέσον αὐτῶν ζωγραφίζειν, λίαν ἀπρεπὲς καὶ ἀνάρμοστον ὑπάρχει. Διότι ποῖος εἶδε τὸν Πατέρα καὶ τὴν Θεότητα; Ὁ Πατὴρ γὰρ οὐκ ἔχει σάρκα, καὶ ὁ Υἱὸς οὐχὶ μὲν σάρκα ἐγεννήθη ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων ἔαν καὶ ὁ Δαβὶδ λέγει: ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε: ὅμως ἐκείνη ἢ γέννησις οὐχὶ σαρκικῶς ἔχει νοεῖσθαι, ἀλλὰ ρητῶς καὶ ἀκαταλήπτως. Φησὶ γὰρ αὐτὸς ἢ αὐτοαλήθεια ὁ Χριστός, εἰς τὸ Θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον: «οὐδεὶς εἶδε τὸν Πατέρα εἰμὴ ὁ Υἱὸς» καὶ ὁ προφήτης Ἠσαΐας λέγει ἐν κεφαλαίῳ μγ' «τίνι ὁμοιώσατε τὸν Κύριον καὶ τίνι ὁμοιώματι ὁμοιώσατε αὐτόν; μὴ εἰκόνα ἐποίησε τέκτων, ἢ χρυσοχόος χωνεύσας χρυσάον περιεχύρυσσεν αὐτόν, ὁμοίωμα κατεσκεύασεν αὐτόν;» Καὶ ὁ θεὸς Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰς πράξεις λέγει: «γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀφείλομεν νομίζειν χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ἢ λίθου, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου τὸ Θεῖον εἶναι ὅμοιον». Καὶ ὁ θεολογικώτατος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐν βιβλίῳ θ' περὶ εἰκόνων: «Πρὸς δὲ

τούτοις, φησί, τοῦ ἀοράτου καὶ ἀπεριγράπτου καὶ ἀσχηματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιῆσαι μῆνυμα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καὶ ἀσεθείας τὸ σχηματίζειν τὸ Θεῖον». Καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος ὁμοίως τοῦτο κυλούει καὶ ἀπείργει. Διὰ τοῦτο ἐκείνην τὴν προαιώνιον γέννησιν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς μόνον μὲν τὸν νοῦν πρέπει νὰ τὴν γροικῶμεν ἀλλὰ ζωγραφίζειν εἰς εἰκόνας καὶ τοίχους παντάπασιν δὲν πρέπει καὶ ἀδύνατον ἐστὶ. Καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα οὐκ ἐστὶ φύσει περιστέρα, ἀλλὰ φύσει Θεὸς ἐστὶ, καὶ τὸν Θεὸν οὐδεὶς εἶδεν, ὥς Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς μᾶς μαρτυρεῖ. Λοιπὸν ἔαν εἰς τὸν Ἰορδάνην, εἰς τὴν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ, ἐφάνη τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς, καὶ διὰ τοῦτο μόνον ἐκεῖ εἰς τὴν βάπτισιν πρέπει νὰ ζωγραφίζεται τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς, εἰς δὲ ἄλλο μέρος ὁ ἔχων σύνεσιν δὲν θέλει ζωγραφίσει τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὡσάν περιστερὰν, διότι εἰς τὸ Θαυμάριον ὅρος ὡσάν σύννεφον ἐφάνη, εἰς δὲ τὴν Πεντηκοστὴν ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν καὶ ἄλλοτε ἄλλως. Ἀλλὰ καὶ Σαβαώθ δὲν ὀνομάζεται μόνον ὁ Πατὴρ, ἀλλὰ ἡ ἁγία Τριάς κατὰ τὸν οὐρανονομώτην Διόνυσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην: «Σαβαώθ ἐμνηνεύεται κατὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν γλῶσσαν Κύριος τῶν δυνάμεων». Ἰδοὺ ὅπου ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων ἐστὶν ἡ ἁγία Τριάς ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Ὅμως ἔαν καὶ ὁ προφήτης Δανιὴλ λέγει ὅτι εἶδε τὸν Παλαιὸν τῶν ἡμερῶν καθήμενον ἐπὶ θήματος, καὶ ἐκείνο ὅχι τόσον διὰ τὸν Πατέρα γροικᾶται, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν Υἱὸν ὅπου θέλει καὶ εἰς τὴν δευτέραν αὐτοῦ Παρουσίαν νὰ κρίνῃ πάσας τὰς φυλάς καὶ γλώσσας εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερόν κριτήριον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἔχει νὰ ζωγραφίζεται ὁ Υἱὸς ὡς πολὺς, διὰ τὰς ὁράσεις ἐκείνας τὰς σεβασμίας ὅπου ἐφάνησαν τῷ ἁγίῳ εἰς ἐκείνην τὴν Ἀποκάλυψιν ὥς ὅτι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἔχει ἐξ ἀνάγκης νὰ γροικᾶται ὁ Υἱὸς Ἄλφα διὰ τὴν ἄνω γέννησιν, Ὠμέγα δὲ διὰ τὴν κάτω γέννησιν. Ὅθεν καὶ ὁ ἅγιος Μάξιμος εἰς τὸ ζ' κεφάλαιον τοῦ Ἀρεοπαγίτου λέγων, ὅτι πολὺς καὶ νέος ὁ Κύριος οὕτω σχολιάζει: «ποτὲ μὲν πολὺς ποτὲ δὲ νέος ὁ Κύριος γράφεται ὡς τὸ Ἰησοῦς Χριστός χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» τὸ γοῦν σήμερον τοῦ χθὲς νεώτερον».

Αἱ ὑπογραφαὶ τῶν οἰκείων χειρῶν τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν καὶ πάσης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

+ Παῖσιος πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας.
+ Μακάριος Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

+ Ἰωάσαφ Πατριάρχης Μοσχοβίας καὶ πάσης Ρωσίας.

+ Ὁ Μητροπολίτης Ἰκονίου Ἀθανάσιος.

+ Ὁ Τραπεζούντος Μητροπολίτης Θεόφιλος.

+ Ὁ Χίου Θεόφιλος.
+ Ὁ Σινᾶ Ὅρους Ἀνανίας.
+ Ὁ Βάρνης Δανιήλ.
+ Ὁ Νοβογραδίου Πιτυροῦν.
+ Ὁ Καζανίου Δαυρέντιος.
+ Ὁ Ἀστραχανίου Ἰωσήφ, καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς τῆς Συνόδου.
(Κώδιξ Α.Μ. 90 καὶ, Κώδ. Νομ. Συναγ. 377—389).

Β λ έ π ε

«Πατριαρχικῶν Ἐγγράφων τόμος τρίτος». Ἀρχιμ. Καλλινίκου Δελικανῆ, Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, Κωνσταντινούπολις, Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον, 1905, σελ. 127—182.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΟΝΟΣ

Η ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΕΦΕΣΟΥ, ΤΟΥ ΕΥΤΕΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ

Διὰ πρώτην φοράν ἐωρτάσθη μετὰ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς Μεγαλοπρεπείας καὶ τάξεως ὑποδειγματικῆς, ἀλλὰ καὶ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας ἀλλὰ μονομάχου κατὰ τῆς Παπικῆς ὁρῆς, Ἀγίου ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΦΕΣΟΥ ΤΟΥ ΕΥΤΕΝΙΚΟΥ, ἐν τῇ ὁσμῇ Θεοφιλῶς ἀκηάζοντι Ἱερῷ Ναφ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀνθουπόλεως Περιστερίου τὴν 19 Ἰανουαρίου (Π.Η.) ἐ.ἔ.

Ἡ φιλότιμος καὶ ἀκατάδλητος προσπάθεια τοῦτε σεμνοῦ ἐφημερίου πατρὸς Προκοπίου καὶ ἀπάσης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πολλῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν ἀδαπάνως κοπιόντων καὶ φαλλόντων ἐν αὐτῷ συνέβαλεν διὰ τὴν ἀρίστην ἐπιτυχίαν τῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως.

Ἀπ' ἐσπέρας ἐγένετο, ἡμέραν Σάββατον Μέγας Ἑσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας καὶ ἐπικαίρου Κηρύγματος, φαλλόντων ἐκλεκτῶν Ἱεροφαιτῶν καὶ ἐν συρροῇ πλήθους κόσμου. Τὴν Κυριακὴν τῆς ἐορτῆς ἡμέραν, Κυριακὴν, ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῶν Ἀθηνῶν, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ θεία λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κυρίου Αἰξεντίου μετὰ Θείου Κηρύγματος καὶ Ἱερᾶς Ἀρτοκλασίας.

Δέον ὅπως ἀξιωματικῶς ἀναφερθῇ ὅτι ἀρκεῖ μία καὶ μόνον ἐπίσκεψις εἰς τὸν ὡς ἀνω Ἱερόν ὑποδειγματικὸν ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου διὰ τὴν διαπιστώσιν πάς τις, ὅτι Θαύματα ἐπιτελοῦνται ἐντός βραχυτάτου διαστήματος ἐκεῖ ἐνθα ὑπάρχει εἰλικρινὴς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη, ὁμόνοια καὶ κατανόησις.

Ἀξιίζει ὅθεν δίκαιος ὁ ἔπαινος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος πρὸς τὴν Νεόφυτον ταύτην Ἑνορίαν ἣτις σιωπηλῶς καὶ ἀθορύβως ἐργάζεται διὰ τὴν ἀνάδειξιν ταύτης εἰς τὸ ἀκραῖον τοῦτο σημεῖον τοῦ Περιστερίου ἐνθα πολλοὶ οἱ ἐπιχειρησθέντες κίνδυνοι ἐκ τῶν ὑπόυλως καὶ καταχθονίως δρώντων φοβε-

ρῶν χιλιαστῶν οἵτινες λιπαίνονται ἐν κυριολεξίᾳ τὰς ἀκραίας συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν ἰδίως.

Χαρακτηριστικὸν τῆς πνευματικῆς ἀκηΐας τῆς ἐνορίας ταύτης εἶναι ὅτι καθ' ἐκάστην Κυριακὴν ἐσπέρας τελεῖται ἐόρτιος ἐσπερινὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπογευματινὸν Κήρυγμα παρὰ πεπειραμένου Ἱεροκλήρυκος.

Συγχαίροντες ὅθεν ἀπὸ καρδίας τὴν ὑποδειγματικὴν ταύτην ἐνορίαν εὐχόμεθα συνέχισιν ἀπρόσκοπτον, ὑπὸ τὴν Σκέπην καὶ Προστασίαν τῆς Πανάγνου Θεομήτορος, τοῦ γονίμου καὶ λαμπροῦ καὶ ψυχωσθηρίου ἔργου αὐτῆς δόξαν Χριστοῦ καὶ Σωτηρίαν πλείστον ὅσων ψυχῶν.

Τὰ πρωτόμολλα τῆς Σιών

Π ε ρ ί λ η ψ ι ς: Ἡ θρησκεία τοῦ μέλλοντος. Ἡ δουλεία τοῦ μέλλοντος. Ἀδύνατον νὰ γνωρισθῶσι τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας τοῦ μέλλοντος. Ἡ πορνογραφία καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἐντύπου λόγου.

Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία μας δὲν θ' ἀναγνωρίσωμεν τὴν ὑπαρξίν ἄλλης θρησκείας πλὴν τῆς τοῦ ἐνὸς Θεοῦ ἡμῶν, μετὰ τὸν ὅποιον ἡ εἰμαρμένη μας εἶναι συνδεδεμένη, διότι εἴμεθα ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἡ αὐτὴ εἰμαρμένη εἶναι ἡνωμένη μετὰ τὰ πεπρωμένα τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ὀφείλομεν νὰ καταστρέψωμεν πᾶσαν πίστιν. Ἐὰν τὸ τοιοῦτον γεννᾷ τοὺς συγχρόνους ἀθέους, ἡ μεταβατικὴ αὐτὴ κατάστασις δὲν θὰ παρενοχλήσῃ τὰς προθέσεις μας, ἀλλὰ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς τὰς μελλούσας γενεάς, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐννοήσωσι τὰ κηρύγματά μας ἐπὶ τῆς θρησκείας τοῦ Μωϋσέως, ἥς τὸ ἐπιτηδεῖως συλληφθὲν στοικὸν σύστημα θὰ καταλήξῃ εἰς τὴν κατάκτησιν ὅλων τῶν λαῶν.

Θὰ δείξωμεν ἐν τούτῳ, τὴν ἀπόκρυφον ἀλήθειάν τῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ λέγωμεν, στηρίζεται ὅλη ἡ μορφωτικὴ τῆς δύναμις. Τότε, θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ ἄρθρα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ συγκρίνωμεν τὸ σωτήριον καλὸν μᾶς πρὸς τὸ τοῦ παρελθόντος. Τὰ πλεονεκτήματα ἡσυχίας ἐπιτευχθεῖσης διὰ μακροχρονίων ταραχῶν θὰ καταδείξωσι τὸν εὐεργετικὸν χαρακτῆρα τῆς κυριαρχίας ἡμῶν, τὰ σφάλματα τῶν χριστιανικῶν διοικήσεων θὰ περιγράφωνται παρ' ἡμῶν μετὰ μελανώτερά χρώματα. Θὰ διεγείρωμεν τοιαύτην ἀπέχθειαν πρὸς αὐτά, ὥστε οἱ λαοὶ θὰ προτιμῶσι τὴν ἡσυχίαν τῆς δουλείας ἀπὸ τὰ δικαιώματα τῆς διαβοήτου ἐλευθερίας, ἡ ὁποία τόσον τοὺς ἐβασάνισεν, ἡ ὁποία τοὺς ἀφῆρσε τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεως, ἡ ὁποία τοὺς παρέδωκε πρὸς ἐκμετάλλευσιν εἰς συμμορίαν τυχοδιωκτῶν μὴ γνωρίζοντων τί ἔπραττον... Αἱ ἀνωφελεῖς μεταβολαὶ κυβερνήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὠθοῦντο οἱ χριστιανοὶ ὅταν ὑπεσκάπτομεν τὰ κυβερνητικὰ τῶν οἰκοδομήματα, θὰ ἔχωσεν ἐπὶ τοσοῦτον κουράσει τοὺς λαοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὥστε θὰ προτιμῶσι νὰ ὑποφέρωσι τὸ πᾶν παρ' ἡμῶν ἀπὸ τὸν κίνδυνον νέων ταραχῶν. Θὰ ἐξαίρωμεν ὅλους ἰδιαιτέρως τὰ ἱστορικὰ σφάλματα τῶν χριστιανικῶν κυβερνήσεων, αἵτινες ἐλλείπει τοῦ πραγματικοῦ καλοῦ, ἐβασάνισαν ἐπὶ τόσους αἰῶνας τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς

Νεκρολογία



Κατὰ τὴν Ε' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, 29.3.76 (Π. Η) ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως Κυφέλης, τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ πρὸς τὸν Κύριον μεταστάντος παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ Νικολάου Πετροπούλου.

Ἐνταχθεὶς λίαν ἐνωρὶς εἰς τὴν παράταξιν τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιζομένων ὀπλιτῶν ὁ μεταστάς, ἐξυπηρέτησε ποικιλοτρόπως τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν. Ὁ οἶκος τοῦ ἦτο ξενῶν τῶν ἐκ τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐξερχομένων μοναχῶν, κατὰ δὲ τὸν σκληρὸν καθ' ἡμῶν διωγμὸν ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος, ὅτε ἐσφραγίσθησαν πάντες οἱ ἀνά τὴν Ἐπικράτειαν ἱεροὶ Ναοὶ ἡμῶν ἐδέχετο εἰς τὴν οἰκίαν αἰονόηποτε πιστόν, πρὸς τέλεσιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν. Ὁ πύ-

ἐπιδιώξεως φανταστικῶν ἀγαθῶν, χωρὶς ν' ἀντιληφθῶσιν ὅτι τὰ σχέδιά των δὲν ἔκαμνον ἄλλο τι ἢ νὰ ἐπιδεινῶνουν ἀντὶ νάβεβλινῶνσι τὰς γενικὰς σχέσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς...

Οἱ φιλόσοφοί μας θὰ συζητῶσιν ἐλα τὰ ἐλαττώματα τῶν χριστιανικῶν δοξασιῶν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν θ' ἀμφισβητῇ ποτὲ τὴν θρησκείαν μας ἀπὸ τῆς πραγματικῆς τῆς ἀπόψεως, διότι κανεὶς δὲν θὰ γνωρίζῃ αὐτὴν κατὰ βάθος ἐκτός τῶν ἡμετέρων, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε θὰ τολμήσωσι νὰ παραδώσωσι τὰ μυστικά της.

Εἰς τὰς χώρας τὰς ὁποίας καλοῦσι προωδευμένας ἐδημιουργήσαμεν φιλολογίαν ρυπαράν, ἀποτρόπαιον. Θὰ τὴν ὑποβάλλωμεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκόμη μετὰ τὴν ἔλευσίν μας εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἵνα ἐξαίρωμεν τὴν ἀντίθεσιν τῶν λόγων καὶ προγραμμάτων μας ἀπὸ τὰς ἀδελφότητας ταύτας.

Οἱ Σοφοί μας παιδαγωγηθέντες ὅπως διευθύνωσι τοὺς χριστιανούς, θὰ συνθέτωσι λόγους, σχέδια, ἄρθρα, ὑπομνήματα, ἅτινα θὰ μᾶς δώσωσι τὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν πνευμάτων καὶ θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσι νὰ τοὺς διευθύνωμεν πρὸς τὰς ἰδέας καὶ γνώσεις τὰς ὁποίας θὰ θελήσωμεν νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς αὐτούς.

ρηγος ζῆλος καὶ ἡ φιλομάθειά του, τὸν ὤθησαν εἰς τὴν δημιουργίαν μεγάλης βιβλιοθήκης ἐκ Πατερικῶν Βιβλίων, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων ἐνετράφα «ἡμέρας καὶ νυκτός».

Εἰς τὰ τῆς Πίστειος δὲν ἐδέχετο οὐδένα συμβιβασμόν, ἀνέθρεψε δὲ τὰ δύο ἐκλεκτὰ τέκνα τοῦ «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», ὑπῆρξε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐλεήμων, «σπείρων εὐλογίας» κατὰ τὸν Ἀπόστολον.

Υπέμεινε ἀγογγύστως τοὺς πόνους τῆς τελευταίας τοῦ ἀσθενείας, κινήσας τὸν θαυμασμόν πάντων τῶν ἐν τῇ Νοσοκομίᾳ, ἔγθα ἐνοσηλεύετο.

Διὰ τῆς μεταστάσεώς του ἄφησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κεγόν δυσαναπλήρωτον.

Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντής Συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	60
"	Ἐτησίᾳ "	100
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	6
"	Ἐτησίᾳ "	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστελλόντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Κρίσεις καὶ Σχόλια

Γνώμαι Πατέρων

Ἄλλῃ ἢ ἀγαλλίασις ἡ ἐν προσευχῇ τοῖς ἐν συν-
 δία διάγουσιν ἐπισυμβαίνουσα, καὶ ἑτέρα ἡ τοῖς καθ' ἡ-
 συχίαν προσευχομένοις προσγινομένη. Ἡ μὲν γὰρ ὕ-
 σις πεφάνταται μικρόν' ἡ δὲ ὄλῃ ταπεινοφροσύνης
 πεπλήρωται.

Ἰωάννου Κλίμακος

Ὅτε μέση, πόλις ἐμποδίζει ἡμᾶς εἰς τὸ κατεργάζεσθαι τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, ἐὰν σπουδαῖοι ὦμεν καὶ διεγνηγερμένοι, οὔτε ἡσυχία ὠφελεῖ ἢ ἀναχώρησις κόσμου, ἐὰν ραθυμῶμεν καὶ ἀμελῶμεν.

Συμεὼν τοῦ νέου Θεολόγου

Ὁὐ μὴ θαρρήσης ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ σου, ἵνα μὴ
πέσης ἀλλὰ φοβοῦ· ἐφ' ὅσον γὰρ φοβῇ, οὐδέποτε πί-
πτεις.

Μ. Ἀθανάσιος

Βαρύ ἐστιν ἄσκησις, καὶ δυσβάστακτον ἐγκράτεια
ἀλλ' οὐδὲν ἐστὶ γλυκύτερον τοῦ ἐπουρανίου νυμφίου.
*Ὡς κάμνομεν ὀλίγον, ἐκεῖ δὲ τὴν αἰώνιον ζωὴν ἀπο-
ληφόμεθα· λέγει γάρ ὁ ἅγιος Παῦλος. «Οὐκ ἄξια τὰ
παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν
ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς».

Μ. Ἀθανάσιος

“Ὡς περ θυμίαμα εὐφραίνει αἴσθησιν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ εὐφραίνεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ κατοικεῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ... Ἀγάπα, Μοναχέ, τὴν ἀγγελίαν ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ· οὕτω γὰρ ἀρριζεῖ τῇ σῇ πολιτείᾳ, ὅν τρόπον σκέπαρνον τέκτονι.

Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρεμφησιῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρουσίας ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔτυχε τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἔδη μοσιεύῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας»).

Χειροτομία

Υπὸ τοῦ Σεβ. Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου ἐχειροτο-
νήθη διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ
Διάκονον τὴν 23.1.76 εἰς τὸν Ἰ. Ναὸν Μεταμορφώσε-
ως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν Ἀττικῆς καὶ εἰς Πρε-
σβύτερον τὴν 24.1.76 εἰς τὸν αὐτὸν εἰς ἄνω Ἱερὸν Να-
ὸν, ὁ Ἱερομόναχος Γεράσιμος Χατζηθεοδώρου ἐκ Χαλ-
κίδος.

Εὐχόμεθα αὐτῷ καλὴν πρόοδον.

Παρηγύρεις 'Ιουβίου

Τὴν 1ην τοῦ μηνὸς ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Ἁγ. Τριάδος Τρίμη (Βοτανικοῦ), 2) Μπάλλας, 3) Λεβαδεάς, 4) Ἀλμυροῦ, 5) Ν. Λισίων, 6) Βάρης — Κορωπίου, 7) Εὐλοκάστρου, 8) Σωληναρίου, 9) Νεμέας, 10) Λουτρακίου, 11) Μενδενίτσας, 12) Πεντέλης, 13) Ναούσης, 14) Τριάδος Σερρών, 15) Βαθυχωρίου Δράμας, 16) Μυκόνου καὶ 17) Ρεθύμνου Κρήτης.

Τὴν 7ην ἡμέραν Κυριακὴν τῶν Ἀγ. Πάντων Πανηγυρίζουσι οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Πτολεμαῖδος καὶ 2) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Στεφάνου Παλ. Ἡρακλείου Ἀττικῆς καὶ 3) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἀποσ. Μάρκου Κορωπίου.

Τὴν 11ην ἡμέραν Πέμπτην ἑορτήν τοῦ «Ἀξιὸν
ἔστω» πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Βαρυμπόλης.

Τὴν 12ην, ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ὁ-
σίου Ὁγουφίου πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Ντάριζας—
Κερατέας.

Τὴν 20ὴν ἡμέραν Σάββατον πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Γηροκομείου Γλυφάδας.

Τὴν 24ην, ἑορτὴν τῶν Γενεθλίων τοῦ Τιμίου Προδρόμου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναί: 1) Λουτρακίου, 2) Κουδαρᾶ, 3) Βόλου.

Τὴν 29ην, ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Ἀθηνῶν, 2) Πειραιῶς, 3) Φαρσάλων, 4) Λαρίσης, 5) Κυττήνων καὶ, 6) Βαλσαμιάτων Κεφαλ-
ληνίας.



ΟΙ Χιλιασται έξαπαγούν

Ο διάβολος «μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός», μäs λέγει σαφώς ο Άπ. Παύλος. Καί επειδή είναι ψεύστης και πατήρ του ψεύδους, δεν διατάζει να ονομάζεται και με ψευδή όνόματα προκειμένου να παραπλανήση τὰ άθώα πρόβατα της ποιμένης του Χριστού και να τὰ οδηγήσει εις την μάνδραν του.

Καί οι αντίχριστοι Χιλιασται ή μάρτυρες του Ίεχωβά δεν διατάζουν να μιμούνται τον άρχοντά των εις τὰ ψεύδη προς έξαπάτησιν των Χριστιανών. Ίδού ότι εις φυλλάδιον διαφημιστικόν που κυκλοφορούν με τον τίτλον «Κυβέρνησις από τον Θεόν» ενώ σημειώνουν όπου απαιτείται εκ του νόμου, ότι είναι εκδοσις των μαρτύρων του Ίεχωβά, εις την κατάληξιν του κειμένου αναφέρουν με αφέλεια δήθεν: «Οι χριστιανοί μάρτυρες του Ίεχωβά». Παίρνουν δηλ. ως ιδιόν των το όνομα που μισούν, το όνομα του χριστιανού. Έμφανίζονται ως Χριστιανοί μάρτυρες του Ίεχωβά. Διά να παραπλανήσουν τους άγνοούντας και να νομίσουν, ότι χριστιανικόν έντυπον διαβάξουν ή προς Χριστιανούς θα συνδιαλεχθούν, αν δεχθούν στο σπίτι των τους μάρτυρας του Ίεχωβά. Άς προσέχωμεν λοιπόν οι Όρθόδοξοι. Δεν υπάρχουν Χριστιανοί μάρτυρες του Ίεχωβά, διότι αυτά τὰ δύο στοιχεία είναι αντίθετα. Οι μάρτυρες του Ίεχωβά ή Χιλιασται δεν είναι δυνατόν να είναι Χριστιανοί, αφού δεν πιστεύουν εις Χριστόν, Αυρωτήν και Σωτήρα, και συγκεντρώνουν όλες τας αίρετικές διδασκαλίας εις το σύστημά των. Άλλά και ούδεις Χριστιανός είναι δυνατόν να είναι Μάρτυς του Ίεχωβά, αφού εάν γίνη πρέπει να καταπατήσει τας άγιαις εικόνας του Χριστού, τον τίμον Σταυρόν Του και να άρνηθη την άγιαν Όρθόδοξον Έκκλησίαν Του. Όπως λέγει ο Άπ. Παύλος: «Τίς συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαν (προς σατανάν); ή τίς μερίς πιστώ μετά άπίστου; Β Κορ. στ. 15).

Προληπτικόν της έγκληματικότητας

Οι άσχολούμενοι με την έγκληματικότητα των νέων καταλήγουν εις ώρισμένα λίαν αξιοπρόσεκτα συμπεράσματα, τὰ όποια πολλοί γονεΐς καιτοι αΐτονόητα δεν τὰ έχουν προσέξει: «Οι γονεΐς εργάζονται σκληρώς διά να πλουτίσουν παραμελούντες την ανατροφήν των παιδιών τους. Άγαπούν ειλικρινώς τὰ παιδιά των αλλά δεν αντιλαμβάνονται, ότι αυτά έχουν περισσότεραν ανάγκην από στοργήν παρά από υλικήν ευμάρειαν. Δεν φαντάζονται πόσην ανάγκην έχουν τὰ παιδιά των να τους εύρισκουν εις το σπίτι, όταν επιστρέφουν από το

σχολείον». Όμως ή στοργή των γονέων και μόνη δεν είναι ικανή να ικανοποιήση το παιδί, να το ασφαλίση και μορφώση, χρειάζεται και ή καλή κυρίως αυτή, άγωγή και ανατροφή, ή σύμφωνα με το πνεύμα και τους νόμους του Εύαγγελίου. Έν προκειμένω ο μέγας παιδαγωγός και ψυχολόγος και ήθικολόγος άγιος Ίωάννης ο Χρισόστομος δίδει τας οδηγίας του: «Διά τίποτε λέγει άλλο δεν πρέπει να φροντίζουν με σπουδήν οι γονεΐς, μητέρες και πατέρες, όσον διά την σωφροσύνην και την σεμνότητα των νέων». Καί τονίζει αυτό που οι χριστιανοί γονεΐς δεν πρέπει ποτέ να λησμονούν: «Νά μη πηγαίνωμεν τὰ παιδιά εκεί που είναι θεραπευνίδες άσελγείς όπου κόραι άσωτοι, όπου δουλαί άκόλαστοι αλλά με επιβάλλον να τὰ κρατῶμεν μακριά των και να μη επιτρέπωμεν συναναστροφήν και συναμιλίας με τοιαύτα πρόσωπα. Νά τὰ προφυλάττωμεν όχι μόνον από θεάματα, αλλά και από ακούσματα ακατάλληλα μαλθακά και χυδαία. Νά μην τὰ πηγαίνωμεν εις τὰ θέατρα, ούτε εις τὰ συμπόσια και τας μέθας. Καί είναι ανάγκη να προσέχωμεν τους νέους περισσότερον από τας παρθένους και τας νέας», που εκράτουν τότε κλεισμένας εις τὰ σπίτια των.

Αυτός είναι αποτελεσματικός τρόπος να προληφθῇ ή διαφθορά της νεότητος και ή έγκληματικότης της. Θα τον προσέξουν τουλάχιστον οι πιστοί γονεΐς;

Άρχαιρεσίαι

Γενομένων άρχαιρεσιών εις τον Ίερόν Ναόν Άγ. Μάρκου του Εύγενικού Ζαρουχλέϊκων Πατρών εξελέγησαν και διωρίσθησαν οι, ακόλουθοι:

Πρόεδρος ο έφημέριος του Ί. Ναού.
Αντιπρόεδρος Μπογδανόπουλος Βασίλειος
Γραμματεΐς Δράκος Άριστείδης
Ταμίας Κακαβάς Δημήτριος
Β' Αντιπρόεδρος Καραγκούνης Λουκάς.
Αναπληρωματικά Μέλη
Κακαβάς Κωνσταντίνος
Τζάρας Άργύριος
Κλάδης Δημήτριος
Άρχιμανδρίτης Βασίλειος

Διανομή Τροφίμων

Ο ιερός Ναός Αγίων Άποστόλων Δάφνης, κατά τας εορτάς του Πάσχα προσέφερεν εις 140 οικογενείας της ένορίας του τρόφιμα αξίας 96.000 δρχ.